

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně



Ročník III. — Číslo 28 - 29

V Z a t c i 16. července 1948

Cena 4 Kčs

Český Malín varuje

Po čtvrté vzpomínáme letos veliké tragédie Českého Malína — našich volyňských Lidic. Pět let uplynulo od toho bolestného dne, kdy celou českou Volyní otfášla zpráva o vypálení této krásné, pokrokové obce a o vyvraždění všeho jejího obyvatelstva.

Čas je nejlepší lékař a zhojil již mnohé rány, jež nepříznivý osud v hojně míře rozdával volyňským Čechům. Z perspektivy let ztrácí i hrůzný obraz poslední války stále více svoji ostrou výraznost a mnoho lidí snadno a rychle zapomíná jen proto, že vidí pouze svoje vlastní problémy dneška.

Proto je třeba stále vzpomínat, připomínat a varovat.

Tragedie Českého Malína nebyla ojedinělým případem poslední světové války. Byla pouze typickou ukázkou toho, jak si germánská dobytelská a nadlidé představovali nový řád, byla jedním z nesčetných důkazů o tom, že jejich cílem bylo vyhlazení všeho slovanského a zničení hned v zárodku všeho, o čem se jen domnívali, že nebude sloužit jejich cílům. Tragedie Českého Malína proto je a zůstane výstražným znamením pro nás všechny, kteří jsme se bezprostředně střetli se smrtelným německým nacistickým nebezpečím, a varovným vykřičníkem těm, kdo zavírají oči před skutečností.

Je často opravdu podivuhodné, že ani ti, kdo sami utrpěli v důsledku světové katastrofy vyvolané nacistickým imperialismem a jeho zvrácenou ideologií, nevidí souvislost mezi tímto a některými zlevy na mezinárodním poli dnes. Je nepochopitelné, jak málo si mnozí váží míru, toho míru, pro nějž miliony dobrých lidí obětovali životy, toho míru, který byl dlouhá a těžká léta jedinou velikou touhou všeho strádajícího lidstva. Je zarážející, že se už dnes najdou lidé, kteří se nebojí a nestydí mluvit o nové válce, kteří v ní vidí jediné řešení sporných otázek a kteří jí snad dokonce — nechceme tomu ani věřit — připravují.

Těm všem je třeba dnes a denně připomínat a stavět před oči obrazy Českého Malína, Lidic, Ležáků a dalších tisíců měst a obcí, zničených v (Dokončení na str. 2.)



Jen hroby a kříže na místech, kde stával Český Malín, žalují a varují

Jiří Rébl-Volyňský:

Malinským mučedníkům

(K 5. výročí)

Malíne!

Mučedníku svatý!

Tys vypil kalich muk

plný a vrchovatý ...

jak Kristus na Golgotě kdysi.

Smrti k Tobě šla a na minciři věku

čas odvážila Tobě ...

Malíne drahý,

mučedníku svatý,

já viděl Tebe umíratí ...

a v očích mých se stále zvedá

ten žravý dým, postava bledá

a nebe zrudlé od požáru ...

Zřím matku starou zbičovanou,

sraženou k zemi strašnou ranou,

jak zalyká se krví dětí ...

jak stéká po ní krupěj po krupěji ...

jak umírá ...

jak hoří dětí ...

Strašlivě rozdirá mou duši
smích Teutonů, jenž vraždí, ničí ...
smích, jenž mne k smrti ubodává,
jenž srdce rve a život kruší ...

Ozvěnou času zní mi v sluchu
ten hrůzoplýný výkřik děcka:
„Nezabíjejte mého tatíčka! ...

Však marně ... marně ...
Zabili tatíčka ... i mamičku ...
i babičku ... i chlapečka ...
a všechny, všechny kdo tu byli ...

Jen hrob a kříž tu po všech zbyly
s trnovým věncem mučedníků ...

Ten velký hrob
a strašný kříž ...
a naše láska! naše vzpomínka! ...

V Podbořanech 13. VII. 1948

Malin nezhasne!

Naše vojsko v SSSR“, pojný zpravo-
dač 1. čs. sam. brigády v SSSR, 13. 7.
1944:

Do šera „apatické lhostejnosti“, do
noci smutku a beznaděje zaplála
krvavou září světla hořícího Malína.
Zazářila zlověstným svitem a rudou
záplavu lehla na šířý kraj.

Zoufalý křik hrůzy, pláč nevin-
ných, nářek bezmocných, děs důvěřivých,
nenávisť, zloba a pohrdání bez-
branných, ďábelský pošklebek katanů
— vše s dýmem oběti hitlerovskému
Molochovi stoupalo vzhůru k hvězdnatému
podnoží Nemesis.

Zahořela rodná střecha, krví mo-
zolí a potem tváře svěřené, Zahoře-
la celá veska, pomník usilovné práce
předků, důkaz lásky k rodné hroudě,
symbol tvůrčího nadšení a víry v
budoucnost. Zahořela velkým zářem
— zářem neuhasitelným.

Zahořela — hořet nepřestala. Mi-
liony jisker se rozletěly, rozletěly se
do kraje rodného, do světa šířého. A
jak ty jiskry padaly, co ohnivý dešť
— nezhasl — ale vzněcovaly požár
nový. Požár v srdcích jednotlivců,
který se sléval v ohnivou záplavu
hněvu a nenávisť proti utlačovatelům
— palčům.

Malin nezhasl — a hořel v srdcích
mnohých v těch chmurných dobách
temna, hořel a zapaloval stále více
srdcí plameným hněvem, rudou ne-
návisť ke všem, kteří zavinili...

Malin nezhasl a neuhasne dotud
v našich srdcích, dokud nebudou odč-
něny všechny křivdy, všechna násilí
na našem národě spáchaná, dokud
jeho žár nevybledne v blýskajícím
jasu slunce svobody!

Světla hořícího Malína jsou rudými
červánky bouřného rána — rána po-
msty.

Malin nezhasl — a ve vzpomínkách
bude hořet co krvavá pochodeň hně-
vu na každé násilí a bezpráví, co
svíce obětí za duše nevinných.

Český Malin varuje

(Dokončení se str. 1.)

poslední světové válce, těm všem je
třeba ukázat krvavé slzy vdov, sirot-
ků a pozůstalých, říci o strádání in-
validů, o zoufalství těch, kteří ztra-
tili všechno.

Nevěřím, že je takových lidí mno-
ho na světě.

To by ani nemohli být lidé — ale
stváry v podobě oně, která byla po-
hřbena v troskách svého sídla.

Věřím, že je více, že je zdrcující
většina těch, kteří chtějí klid a pokoj,
budovatelskou práci, lepší život a
šťastnou budoucnost v míru. A dokud
budou tyto spojené síly míru na strá-
ži, nepodaří se nikomu vyvolat novou
světovou katastrofu, před níž i Český
Malin varuje. Jar. Chudoba.

Z knihy J. V. Rejzka „Nezradili“.

Poslední den Českého Malína

Jak to bylo s Malínem?

Konkrétních zpráv o Malínu dostalo
se okolním krajanům až druhého dne.
Prvého dne si do Malína nikdo netrou-
fal, avšak také nikdo ani zdaleka ne-
odhadoval velikost celého neštěstí, jaké
stihlo tuto českou vesnici. Každý znal
Český Malin jako velmi spornou obec,
kterou obývali vesměs mírumilov-
ní občané, a ti se nemohli ničím pro-
vinít, co by je mohlo odsoudit k úpl-
nému vybití a zničení všech obytných
stavení vesnice.

První zakladatelé Českého Malína
přišli v ona místa před sedmdesáti lety
z Čech. Odešli tehdy z vlasti většinou
jako psanci nebo jako lidé, které z do-
mova vytlačila německá drzá rozpina-
nost a bezohledná dravost. A pak tito
lidé v potu tváře po celá desetiletí se
snažili svá nová hnízdečka upravit pro
svůj život tak, jak jim to diktoval vro-
zený smysl každého našeho krajana —
dobrého hospodáře — a který nikdy
a za žádných okolností nezapomíná
svého původu a je na něj hrdý.

A nyní zajdeme do Malína tak v le-
tech 1920 až 1939. To byla doba nej-
většího rozkvětu této české obce. Try-
skal tu život takovou silou, že se zdálo,
jako by nebylo na světě žádné moci,
která by jej mohla podlomit nebo ubít.
Rozsáhlá, do čtverce stavená obec se
širokými ulicemi sa ztápěla za léta
na rozsáhlé rovině do bujně zeleně
krásných ovocných sadů. Ve žních
se malínskou rovinou rozezpívaly žací
stroje a pak den ze dne táhly se všech
stran do vesnice celé karavany dlou-
hých žebříňáků, obtěžkaných vonícími
snopy bohaté úrody. Práce tu kypěla
po celou dobu jara, léta i podzimu, ale
při ní si občané našli chvíli pro zpě-
tění a zpříjemnění všedního jedno-
tvárného života. Byly pořádány poutě,
posvícení, dožínky, česká divadla a
různé jiné zábavy. Hřměla tu česká
hudba a zněl český zpěv bujaré mlá-
deže, vzorně vedené dobrými českými
učiteli. Po celé dny rozsáhlou návsi
zvonil smích hrajících si dětí. Malin
byla vesnice na volyňské poměry vzác-
ně soběstačná. Byly tu různé koopera-
tivní i soukromé obchody, válcový
mlýn, nemocnice, mlékárna. Uprostřed
vesnice jako královna vévodila velká
zděná dvouposchodová školní budova.
K tomu se tu dobře doplňovaly kroužek
rolnické organizace, hasičský spolek,
kolo České matice školské, pěvecký
kroužek a kroužek divadelních ochot-
níků a jiné. Z toho všeho proudil onen
život, všechna síla jak hospodářská
tak duchovní.

A tuto sílu, tento zdravě kypící ži-
vot nebyly s to zlomit ani politické
změny, ani státní převrty, které se
tu v posledních letech několikrát pře-
hnaly.

Až přišla okovaná bota, aby i tady
šlápla na českého člověka! A pak
všechno vývoj náhle ustal — nad Malí-
nem se rozprostřel hrozný, smrtelný
klid.

Přišel strašný, nezapomenutelný, tvr-
dý den, 13. července 1943.

Zrána přitáhly stovky nejhorších ně-
meckých raubířů-esesáků a obklíčily
Malin. Pokojní občané, necitíce na sobě
žádného provinění, netušili, že jsou
již předem nemilosrdně odsouzeni a
jaký ortel je očekává. Bez jediného
gesta odporu se dali odvést ze svých
rodných domků. Šli muži, ženy, šli dě-
dové i stařeny, šly děti a byla nesena
na popraviště i nemluvnata. Šli všich-
ni tiše, pokorně, u vědomí své nevin-
y, třeba v nitru s instinktem něčeho hroz-
ného.

Vše se událo tak rychle, neočeká-
vaně ...

Bez jakéhokoli vysvětlování a vysly-
chání byli zahánáni do cerkve (kostela),
do školy a do stodol, kam v zápětí ně-
mečtí zhyralci naházeli pumy a vše
zapálili. Ozvaly se zoufalé smrtelné
výkřiky žen a dětí. Kdesi záupřely
zoufalé prosebné hlasy. Hle, to kterási
babička v poslední chvíli to zkusila
ještě s prosbou. Byla však drzým po-
chopem uhozena pažbou do hlavy, až
ji z rozbité lebky na místě vytekl mo-
zek. Jinde před rozfíceným esesákem
klešla k prosbě na kolena malá děcka
„Strejčku, nezabíjejte nám maminku...“

Ale rudý chlup s rozouchanými vlaš-
sy, páchnoucí koňalkou, se rozpřáhl,
nabral jedno děcko po druhém na bo-
dák a hodil je do slehajících plamenů.
Hrůzou a bolem omdlené matce pro-
hnal hlavu kulí.

Vesnicí zarachotily kulometry a au-
tomatické pistole. To esesáci stříleli do
těch, kterým se ještě v posledních chví-
lích podařilo vyskočit z plamenů.

Malin hořel jako jedna velká po-
chodeň za doprovodu kulometné palby
a smrtelných výkřiků.

Navečer bylo již ticho, jako by tu
odjakživa nebylo nikdy ani živé duše,
jen dohořívaly a kouřily zbytky sesu-
tých budov.

Dílo zkázy bylo dokonáno ...

Esesáci odtáhli. Na prostranné náv-
si zůstal jen jediný nedotknutelný,
nepoškozený, nyní němý svědek —
umíráček, ten, který se vždy žalostně
rozezvučel, odcházel-li někdo z Malín-
ských na věčnost. Dnes mlčel. Nebylo
tu živé duše, nebylo zvoníka.

V následujících dnech byly z doutna-
jících trosk vyhrabávány ohořelé lid-
ské kosti. Na obyčejných selských vo-
zech byl odvezen popel třístasedmde-
sátitýř obětí na místní hřbitov
do společné mohyly. Tuto práci vyko-
nalo několik mužů, kteří jakoby zázra-
kem vyvázli z tohoto hromadného
vraždění.

Byla to pro ně těžká práce a také
není snadné plně vystihnouti perem
tento truchlivý obrazek. Něco takového
nevymizí nikdy z paměti.

Tam v troskách začíná někdo hrabat
a kdesi v koutě, kde kdysi stávala
kolébka, nachází jen několik plecho-
vých opálených dětských hraček. Ně-
kolik kroků ve spálené stodole na mlátě

uzříme upálenou ženu s dvěma malými dětmi. Jsou to již jen opálené kostry, ale z polohy jejich vidíme, jak žena v plamenech jedno děcko tiskla k hrudi, druhé držela za ruku. Čtenáři, dovedeš se vzít do poslední chvíle této bez viny umírající ženy a nevinných, ohněm umučených dětí? Podle některých drobných věcí, náušnic, nedohořelých šatů a t. p. poznáš, že je to tvoje manželka s dětmi. A za dva dny na to budeš číst v „Ukrainische Deutsche Zeitung“ zprávu: „Ve vsi X naše

oddíly SS zničily 800 banditů“... Uvědomuješ si, že mezi těmi „bandity“ jsou také tři tvoje — žena a dvě děti — vše, pro co jsi žil.

A tak Český Malín, oběť fašistického pekla, se stal v očích volyňských Čechů visítkou německé zvrhlosti a přesvědčil i ty nejzarytější pochybovače o tom, že každý Němec je dobrý jen tehdy, když je pod drnem. Celá česká Volyně se hněvem zachvěla a skryté vypověděla německým katanům boj na život a na smrt.



Český Malín naposled

V posledním roce, kdy jsme byli ještě na Volyni, nebylo snad jedné obce v rovenském okrese, z které by nešla výprava do Malína v den výročí jeho vypálení a vyvraždění malínských občanů německými veřelci. Tehdy snad každý z nás cítil, že to bude naposled a proto všichni se jeli rozloučit s hroby našich mučedníků. Jeli lidé z vesnic, měst — jeli všichni občané z okolí Malína. Každá skupina vezla věnec...

A Český Malín tu stál opuštěn a zohaven...

Smutné vzpomínka...

Ten, kdo znal Malín dříve a viděl Malín teď, toho pojala hrůza při pohledu na ten smutný obraz. Tam, kde stály kdysi výstavné statky malínských občanů, tam trčely k nebi komíny, ležely ohřelé kusy dřeva, zarostlé bodláčím a kopřivami. Na násvi, na té české násvi, kde kdysi proudil život, kde vyrůstaly malínské děti, bylo mrtvo... a hrobové ticho... Pěšinky, které vyslapaly těžké nohy upracovaných českých lidí, zarůstaly travou. V rohu násvi na místě spáleného domu stál prostý dřevěný kříž, který postavila čísi soucinná ruka, aby připomínal, že zde byli umučeni lidé, jež volají po pomstě! Vysoká škola, ve které vyrůstala mládež, kdysi tak malebně upravená, šklebila se na svět vypálenými otvory dveří a oken jako umřelá lebka, jež pohltila ve svých spárech ta nevíňátka, která tam vypravily pečlivé ruce matek, netušíc, že naposled...

Všude, kde stávaly domy, pravoslavná církev, škola — všude byly jen hromady zřícenin a všude, kde řádily bestie v lidské podobě, vládlo to hrozné hrobové ticho...

Všechno to se zdá být jenom neuvěřitelným snem, že až se člověk probudí, že bude vše zas tak krásné, přívětivé, lidské, hřející teplem domova, teplem matky... Avšak velká společná mohyla, nad níž se zdvihá velký dřevěný kříž, říká, že to jest skutečnost. A při pohledu na ten dřevěný kříž se nám zdá, jako by svá ověšená ramena zdvihal vysoko k nebesům a hlasem úpěnlivým, jakým volají lidé, jimž v plném rozkvětu života nebylo dopřáno žít, hlasem smrtelným, žaluje k trůnu Nejvyššího. Ano, žaluje. Žalují spolu s ním ruce dítek nevinných, mozolnaté ruce otců, matek a stárců, ruce mladých chlapců a dívek a připomínají: Nezapomeňte, jak hrozná chvíle jsme musili přežít než nás smrt vysvobodila! Myslíme, že povinností každého z nás je, abychom uctili jejich památku vzpomínkou a tichou modlitbou.

Volyňáčka

Lidice (10. VI. 1942) - Ležáky - (24. VI. 1942) - Malín (13. VII. 1943)

Tři jména. Tři srdcelomné výkřiky, ořásající svědomím celého světa. Tři české dědiny s pokojnými a mírumilovnými občany byly napadeny a zničeny hille-

Lidice

Priváděli je na zahradu Horákova statku po deseti, hrdé a mlčící, stavěli je zády ke slavníkům a střitelům, střelili jako zvěšili. Jednou do hlavy a dvakrát jim však nestačilo. Ženy zavlekli do koncentračního tábora, děti od nich odtrhli a prodali do otroctví. Vesnici zapálili a tanky ji srovnali se zemí. Domnívali se, šílenci, že tím sprovodili navždy se světa svůj nelidský zločin.

Nesprovodili. Ozvěna výstřelů v Lidicích a pláč dětí se tehdy rozlély bleskem po celém civilisovaném světě a srdce se lidem hrůzou zastavila. A i když takových Lidic bylo později tisíce, na Ukrajině, v Jugoslávii, ve Francii, všude, kam šlápla špinavá nacistická bota, jméno Lidice se stalo symbolem, hořícím do svědomí celého světa.

Pro nás jsou Lidice symbolem nezměrného utrpení národa a výstrahou. Již nikdy Lidice! „Již nikdy Lidice“ ale znamená: již nikdy fašismus! Bojovat proti fašismu, bojovat proti válce, znamená bojovat dnes za mír, za socialismus. Není proto náhodou, že právě ty národy, které poznaly fašismus v pravé jeho podobě, budují dnes na prstech, zkropené krví svých mučedníků, tisíce nových Lidic, krásných přibytků pracujících, že budují ve svých zemích socialismus, že stojí v čele hnutí za mír a proti válce.

Kapitalisté ve své honbě za ziskem se dopouštějí mnoha zločinů, především toho zločinu, že rozpoutávají války. Největšího zločinu se pak dopouštějí dnes však na milionech mrtvých, jejichž světlou památku hanobí kříslením nacismu a pěstováním jeho jedovatých květů ve vlastní zemi.

Ve jménu Lidic zdvihá dnes proto osvobozený národ prapor boje proti strůjčím nové války, prapor socialistického budování B. Kvasnička.

rovskými hordami. Nic netušící nevinné obyvatelstvo bylo vyvražďeno.

Z mnoha set dobrých českých duší zbylo jen několik málo matek, jimž děti Němci odcizili a několik stařen. Po chaloupkách a domcích nezbylo ani památky. Tak dokonale provádějí krvavé řemeslo váleční zločinci ve jménu hitlerovského Německa. Cím více však se mstili tyto samovyvrhelové na bezbranných slovanských lidech, tím větší rostl odpor proti nim. Odboj mohutněl a ze všech úst hrdinných obranců slovanských vlasti znělo jediné: „Smrt okupantům!“ „Smrt německým veřelcům!“ Rudá armáda, které se zasloužila o porážku německých bojových sil, společně s československou armádou generála Svobody osvobodila naši drahou vlast — Československou republiku. Velikou složkou naší československé zahraniční armády na východní frontě byli čeští vlastenci z Volyně. Synové a dcery matek a otců ze staré vlasti. Pomsílili tak Český Malín a pomohli osvobodit rodnou zemi svých předků. Většina z nich obětovali své životy na oltář vlasti. Mučedníkům Lidic, Ležáků a Malína a všem padlým i žijícím bojovníkům za svobodu budiž zachována čest a nehybnoucí památka na věčné časy. V těchto dnech výročí zničení Lidic, Ležáků a Malína budiž znovu zdůrazněny příčiny porážky největšího nepřítele lidstva. Byla to Rudá armáda velikého Sovětského svazu spolu s obránci všech ostatních slovanských a demokratických národů světa, kteří v pevné bojové jednotě zničili věčného utlačovatele a ničitely svobodomilovných a mírumilovných slovanských národů.

Toto výročí nechť nám je znovu výstražnou připomínkou, že je naší svatou povinností, tak jako v boji i ve své každodenní práci usilovali ze všech sil o pevnou a upřímnou jednotu všech slovanských národů a ve spolupráci se všemi mírumilovnými občany světa vytvářeli spravedlivý řád, který nepřipustí nové vraždění bezbranných lidí a který zaručí trvalý mír, v němž štěstí a spokojenost našich dětí budiž na prvním místě.

Za lidické, ležácké a malínské děti si toto dnes slibujeme.

J. A. Martinovský

Český Malín volá nezapomínejmel

5. výročí vyvraždění Českého Malína

13. VII. 1943 — 13. VII. 1948

Smutně a zároveň velmi výstražně zní slovo Český Malín, jméno české vísky na Volyni, která se stala před pěti léty volyňskými Lidicemi. Spolu s Lidicemi a Ležáky stal se Český Malín symbolem nacistické hrůzovlády, symbolem nacisticko-německých zločinů, symbolem bezpráví a násilného zdeptání těch nejzákladnějších lidských práv, jaké německý národ ve 20. století jako nositel největší „kultury“ přinesl Evropě. Německý národ přinesl lidstvu bezpráví, surovost, násilí, spáleníště, ssutiny, krev a slzy milionů nevinných lidí. Jedním z nejhrůznějších památníků německé zvrhlé surovosti je také zločin, spáchaný Němci dne 13. července 1943

v Českém Malíně.

Česká volyňská menšina musela krvavému německému zvířeti přinést také svojí daň krve. Byly to oběti Českého Malína, které jako první pohltila krvavá past Hitlerova režimu na Ukrajině. Za Malínem přichází Michna-Sergějevka, kde Němci v listopadu 1943 vyvraždili několik desítek občanů v nejtěplejším věku.

Trosky zničeného Malína, krev malínských mučedníků volá dnes a bude volati věčně — nezapomínejmel Nezapomínejme na utrpení a krev těch, kteří za nás, za naši svobodu své životy položili. Nezapomínejme, že krvavá, po slovanské krvi věky dychtící a nikdy slovanskou krví nenasycená německá želma čeká jen na vhodný okamžik, aby mohla obnoviti dílo zkázy a pít zase bezmezne českou, slovanskou krev. Proto nezapomínejme a buďme na stráži, přílněme druh k druhu těsněji a srdečněji, abychom ve společném, družném práci mohli vždy pohotově dáti odpověď těm, kteří by zase měli opakovati své zločiny.

To nám přikázali ti, kteří odešli a bylo jich statisíce, ba miliony, to nám odkázali mučedníci Českého Malína, Michny-Sergějevky, Lidic a Ležáků.

Věřím, že žádný věrný Čech na tento jejich odkaz nikdy nezapomene.

13. července 1943 zahynulo v Malíně hrdinskou, mučednickou smrtí 374 obyvatelů české národnosti, 132 obyvatel ukrajinské a 22 polské.

Seznam obětí tragedie Českého Malína

- | | | |
|--------------------------------|----------------------------------|--------------------------------|
| 1. Holomíčková Marie matka | 44. Mistek Roman syn | 87. Mišáková Emilie matka |
| 2. Holomíčková Anna dcera | 45. Mistek Evžen syn | 88. Mišák Josef syn |
| 3. Činka František otec | 46. Holomíček Cyril otec výměn. | 89. Mišáková Lilie dcera |
| 4. Činková Kateřina žena | 47. Holomíčková Afanasie babička | 90. Mišák Josef dědeček |
| 5. Studený Vladimír otec | 48. Dobrý Josef otec | 91. Mišáková Anastazie babička |
| 6. Studená Marie matka | 49. Dobrá Anna dcera | 92. Kapušták Štěpán otec |
| 7. Studená Eliška dcera | 50. Dobrá Věra dcera | 93. Kapuštáková Anna matka |
| 8. Činka Václav s. Jos. otec | 51. Činková Anna babička | 94. Zajíc Václav otec |
| 9. Činková Anna matka | 52. Holomíček Emil dědeček | 95. Zajícová Marie dcera |
| 10. Činková Evženie dcera | 53. Holomíčková Justina babička | 96. Heliks Vladimír otec |
| 11. Činková Anna dcera | 54. Minaříková Marie matka | 97. Heliksová Věra matka |
| 12. Činková Marie dcera | 55. Minaříková Helena dcera | 98. Heliks Josef syn |
| 13. Vignerová Bětuška matka | 56. Minařík Vladimír syn | 99. Kutnar Václav otec |
| 14. Vigner Václav otec | 57. Novák Mikuláš otec | 100. Kutnarová Anežka matka |
| 15. Vignerová Marie matka | 58. Nováková Anna matka | 101. Mendlík Václav otec |
| 16. Vigner Vladimír syn | 59. Nováková Antonie dcera | 102. Mendlíková Marie matka |
| 17. Vigner Bohouš otec | 60. Nováková Emilie dcera | 103. Mendlík Václav synovec |
| 18. Vignerová Anastazie matka | 61. Nováková Libuše dcera | 104. Volochová Anna babička |
| 19. Vignerová Antonína dcera | 62. Minaříková Marie babička | 105. Krob Václav otec |
| 20. Vignerová Anežka | 63. Minaříková Antonie dcera | 106. Krobová Ludmila matka |
| 21. Volí Vladimír syn | 64. Minaříková Emilie dcera | 107. Krobová Helena dcera |
| 22. Volfová Emilie dcera | 65. Minařík Josef otec | 108. Krobová Anna dcera |
| 23. Najmanová Emilie matka | 66. Minaříková Marie matka | 109. Krobová Lída dcera |
| 24. Najman Josef syn | 67. Minaříková Eliška dcera | 110. Krobová Anna babička |
| 25. Žroutová Marie matka | 68. Minaříková Vlasta dcera | 111. Řepíková Zofie matka |
| 26. Žrout Václav syn | 69. Minaříková Antonie babička | 112. Řepíková Jiřina dcera |
| 27. Re Jan otec | 70. Minařík Alois dědeček | 113. Chlouba Václav otec |
| 28. Reová Anastazie matka | 71. Minaříková Anastazie babička | 114. Chloubová Justina matka |
| 29. Re Vratislav syn | 73. Minařík Václav otec | 115. Chlouba Vladimír syn |
| 30. Reová Vlasta | 73. Minaříková Anežka matka | 116. Novák Boris otec |
| 31. Holomíčková Mariie babička | 74. Minaříková Emilie dcera | 117. Nováková Marie matka |
| 32. Holomíčková Libuše matka | 75. Minařík Vladimír syn | 118. Krámská Helena matka |
| 33. Holomíčková Jiřina dcera | 76. Minaříková Vlasta dcera | 119. Krámský Václav syn |
| 34. Holomíčková Marie dcera | 77. Minaříková Antonie dcera | 120. Krámský Vladimír syn |
| 35. Kubiček Josef dědeček | 78. Zeman Boris otec | 121. Novák Josef otec |
| 36. Kubičková Anna babička | 79. Zemanová Anežka matka | 122. Nováková Justina matka |
| 37. Senčuk Lazan otec | 80. Zemanová Eliška dcera | 123. Nováková Marie dcera |
| 38. Senčuková Marie matka | 81. Zemanová Marie dcera | 124. Novák Josef syn |
| 39. Senčuk Kazimír syn | 82. Zemanová Kristina babička | 125. Řepíková Anastazie matk. |
| 40. Činka Václav c. Vásl. otec | 83. Zemanová Antonie dcera | 126. Řepíková Marie dcera |
| 41. Činková Anna matka | 84. Zemanová Eliška dcera | 127. Cibulková Antonie babička |
| 42. Mistek Vladimír otec | 85. Zeman Václav syn | 128. Dědková Anna matka |
| 43. Mistková Valentína matka | 86. Mišák Viktor otec | 129. Dědek Jaroslav syn |

130. Dědková Barbora babička
 131. Dědek Alexandr
 132. Mišáková Helena matka
 133. Mišáková Larisa dcera
 134. Mišáková Jiřina dcera
 135. Kucharová Alexandra teta
 136. Uhlířová Anna matka
 137. Uhlíř Viktor syn
 138. Uhlířová Libuše dcera
 139. Uhlířová Anastazie babička
 140. Činka Bedřich otec
 141. Činková Marie matka
 142. Čech Vladimír synovec
 143. Cimalová Marie matka
 144. Cimala Jindřich syn
 145. Re Vladimír otec
 146. Reová Marie matka
 147. Re Václav syn
 148. Re Evžen syn
 149. Kopecký Josef otec
 150. Kopecká Anna matka
 151. Kopecký Anton syn
 152. Kopecká Antonie dcera
 153. Kopecká Emilie dcera
 154. Kopecká Libuše dcera
 155. Partová Anna babička
 156. Part Josef otec
 157. Partová Anna
 158. Partová Eliška dcera
 159. Svítek Anna matka
 160. Svítek Jan syn
 161. Zajíc František otec
 162. Zajícová Marie matka
 163. Zajícová Olga dcera
 164. Zajícová Marie dcera
 165. Činka Vladimír otec
 166. Činková Marie matka
 167. Činková Antonie dcera
 168. Činková Emilie dcera
 169. Beštová Emilie matka
 170. Bešta Vladimír syn
 171. Beštová Helena dcera
 172. Kechrt Antonín otec
 173. Kechrtová Marie matka
 174. Kubíčková Libuše matka
 175. Kubíček Václav syn
 176. Kubíček Vladimír syn
 177. Kubíček Alexandr dědeček
 178. Kubíčková Božena babička
 179. Frančík Václav otec
 180. Frančíková Marie matka
 181. Frančíková Pavla dcera
 182. Frančíková Helena
 183. Pelíšková Evženie matka
 184. Pelíšek Antonín syn
 185. Pelíšková Anna babička
 186. Pelíšek Josef otec
 187. Pelíšková Naďa matka
 188. Pelíšková Nina
 188. Pelíšková Nina dcera
 189. Pelíšková Vlasta dcera
 190. Okrouhlický Vladimír
 191. Okrouhlická Marie
 192. Okrouhlická Helena dcera
 193. Okrouhlický Josef syn
 194. Okrouhlická Marie babička
 195. Houda Vladimír otec
 196. Houdová Xenie matka
 197. Houdová Emilie dcera
 198. Mendík Viktor otec
 199. Mendíková Marie matka
 200. Mendíková Jiřina dcera
 201. Mendíková Vlasta dcera
 202. Mendík Josef otec
 203. Mendíková Anna matka
 204. Mendík Josef syn
 205. Stehlík Emanuel otec
 206. Stehlíková Marie dcera
 207. Stehlíková Libuše dcera
 208. Činková Marie matka
 209. Činka Václav syn
 210. Mendlíková Julie matka
 211. Mendlíková Julie dceraW
 211. Mendlíková Libuše dcera
 212. Re Vincenc otec
 213. Reová Emilie matka
 214. Reová Libuše dcera
 215. Rezková Marie dcera
 216. Rezková Anežka dcera
 217. Rezková Zdeňka dcera
 218. Rezková Anastazie dcera
 219. Minaříková Marie vnučka
 220. Kupcevič Filip otec
 221. Kupcevičová Antonie matka
 222. Kupcevič ? syn
 223. Rezek Václav otec
 224. Rezková Anastazie matka
 225. Rezková Emilie dcera
 226. Rezková Raja dcera
 227. Kechrt Josef otec
 228. Kechrtová Irena matka
 229. Kechrt Václav syn
 230. Kechrtová Anna babička
 231. Reová Antonína matka
 232. Re Václav syn
 233. Re Vladimír otec
 234. Reová Marie matka
 235. Re Josef syn
 236. Reová Anna snacha
 237. Re Vladimír syn
 238. Stránský Václav otec
 239. Stránská Věra matka
 240. Stránský Vladimír syn
 241. Stránský Václav syn
 242. Kynšt Vladimír otec
 243. Kynštová Zdeňka matka
 244. Kynšt Josef syn
 245. Kynštová Emilie dcera
 246. Drbohlav Vincenc otec
 247. Drbohlavová Kristína matka
 248. Drbohlav Vladimír syn
 249. Kramský Josef dědeček
 250. Kramská Růžena babička
 251. Stuchlá Emilie matka
 252. Stuchlý Josef syn
 253. Stuchlý Jaroslav syn
 254. Žrout Jan dědeček
 255. Žroutová Anastazie babička
 256. Žroutová Antonie matka
 257. Žrout Jaroslav syn
 258. Jon Jiří otec
 259. Jonová Anna matka
 260. Žižka Václav synovec
 261. Mendlík Václav otec
 262. Mendlík Viktor
 263. Mendlík Boris
 264. Mendlíková Emilie
 265. Krádek Josef dědeček
 266. Hora Vladimír otec
 267. Horová Ludmila matka
 268. Horová Anna babička
 269. Krámský Anton otec
 270. Krámská Antonína matka
 271. Krámská Helena dcera
 272. Krámský Václav syn
 273. Krámská Emilie dcera
 274. Vašatová Emilie matka
 275. Vašata Leon syn
 276. Vašata Jaroslav syn
 277. Vric Václav dědeček
 278. Fricová Anna babička
 279. Fric Josef otec
 280. Fricová Marie dcera
 281. Fric Vladimír syn
 282. Mišáková Zofie babička
 283. Mišák Jaroslav syn
 284. Veselý Jaroslav otec
 285. Veselá Libuše matka
 286. Veselý Jaroslav syn
 287. Minařík Josef otec
 288. Minaříková Emilie matka
 289. Minaříková Antonie dcera
 290. Minaříková Emilie dcera
 291. Minaříková Anna babička
 292. Pospíšil Václav otec
 293. Pospíšil Vladimír syn
 294. Folkman Josef dědeček
 295. Pospíšil Boris otec
 296. Pospíšilová Anastazie matka
 297. Pospíšilová Ala dcera
 298. Stuchlá Anna babička
 299. Kynštová Marie matka
 300. Kynšt Josef syn
 301. Hořomíček Václav otec
 302. Kechrtová Olga schov.
 303. Kechrtová Anna babička
 304. Maděra Josef dědeček
 305. Maděrová Anastazie babička
 306. Maděrová Olga matka
 307. Maděrová Helena dcera
 308. Maděra Vladimír otec
 309. Maděrová Marie matka
 310. Maděrová Anastazie dcera
 311. Maděra Vladimír syn
 312. Studený Josef otec
 313. Studená Marie matka
 314. Studený Josef syn
 315. Flanderka Václav dědeček
 316. Flanderková Anna babička
 317. Medlíková Ludmila matka
 318. Medlíková Anna dcera
 319. Mendlík Vladimír syn
 320. Mendlík Václav syn
 321. Mendlík Boris syn
 322. Mendlík Leonid syn
 323. Pelíšek Vladimír otec
 324. Pelíšek Nataša matka
 325. Pelíšek Vladimír syn
 326. Pelíšek Rostislav syn
 327. Gižický Evžen otec
 328. Gižická Anna matka
 329. Gižická Halina dcera
 330. Sovinská Naďa matka
 331. Sovinská Nina dcera
 332. Sovinská Irena dcera
 333. Příbyl Josef otec
 334. Příbylová Alexandra matka
 335. Příbylová Anna dcera
 336. Studená Marie matka
 337. Studená Marie dcera
 338. Studená Františka babička
 339. Bešta Josef otec
 340. Beštová Věra matka
 341. Beštová Marie dcera
 342. Beštová Emilie dcera
 343. Beštová Marie matka
 344. Bešta Slávek syn
 345. Bešta Václav syn
 346. Zajíc Boris otec
 347. Zajícová Věra matka
 348. Zajícová Emilie dcera
 349. Vašata Václav otec
 350. Vašatová Marie matka
 351. Vašatová Nina dcera
 352. Vašata Rostislav syn
 353. Svítková Ludmila matka
 354. Svítek Rostislav syn
 355. Svítek Vladimír syn
 356. Svítek Jaroslav syn
 357. Kracík Jaroslav dědeček
 358. Martinovská Marie matka
 359. Martinovská Halina dcera
 360. Omelčuk Afanasij otec
 361. Omelčuková Helena matka
 362. Bešta Josef otec
 363. Beštová Anna matka
 364. Vigner Josef otec
 365. Vignerová Anežka matka
 366. Vigner Rostislav syn
 367. Pospíšil Rostislav syn
 368. Anděl Vladimír otec
 369. Andělová Helena matka
 370. Andělová Nina dcera

Budeme sklízet úrodu

Po loňském neobvyklém suchu přišel letos k slovu opět Medard a tak máme dešťových srážek více než hojnost. Tento nový výstřelek počasí není sám o sobě škodlivý, naopak přispěl k tomu, že z velké části byly napraveny škody, které loňské katastrofální sucho způsobilo na lukách a pastvinách. Také ostatní pícniny a rovněž i okopaniny prospívají velmi dobře. Deštivé počasí může však způsobit, že se nám doba žni nepoměrně zkrátí a že se postup zrání jednotlivých druhů obilnin, jakmile nastane slunné a teplé počasí, velmi urychlí. Musíme být proto připraveni, abychom žnové práce zdolali letos v době co nejkratší.

Ministerstvo zemědělství jak vysvětluje ze zprávy, kterou podal ministr zemědělství J. Duříš předsedovi vlády A. Zápotockému, vykonalo velmi rozsáhlé přípravy na organizaci letošní sklizně obilnin, a to jak pokud jde o mobilisaci strojního aparátu, pohonných látek a organizaci odvozu obilí, tak zejména pokud jde o zajištění potřebného množství pracovních sil pro vlastní žnové práce i pro opravy hospodářských strojů. Nesmíme ovšem spoléhat jen na úřední činitele ať již jde o úřady ústřední nebo orgány naší lidové správy. Důležité je, aby všechno obyvatelstvo si uvědomilo význam letošních žni pro náš další hospodářský vývoj.

Loňské sucho bylo - myslíme - důkladným poučením každému, co znamená neúrodný rok nejen pro oblast výživy, ale i pro ostatní úseky hospodářství, zejména pro náš zahraniční obchod. Jen nezvykle zvýšený dovoz potravin, zejména obilí, nás v minulém roce, díky bratrské pomoci Sovětského svazu, uchránil od hladu. Naše hospodářství však potřebuje především suroviny, aby průmysl mohl vyrábět nejen pro vývoz, ale také pro domácí spotřebu. Proto se musíme snažit, abychom na domácí půdě sklídili co nejvíce. Letošní sklizeň, jestliže ji provedeme úspěšně, může nás zbavit z velké části obtíží z loňské neúrody. Je proto třeba, abychom si uvědomili, že sklídimeli letos obilí včas a beze ztrát, budeme mít nejen více chleba, mouky a pečiva, ale také více textilií, strojů a řady dalšího spotřebního zboží, které zvýší naši životní úroveň, umožní nám pokračovat v dalším budovatelském úsilí.

Letošní žně jsou již bezprostředně před námi. Tím je dán úkol, který musí být a bude splněn. Čím ochotněji a radostněji jej splníme, tím lepší budou výsledky letošní sklizně a tím podstatnější bude jejich přínos pro naši výživu i celé hospodářství. Zvládnouti úspěšně žnové práce je náš první a nejnaléhavější úkol po rušných sletových dnech. Musíme proto k němu soustředit všechny své síly. N.

Základy budoucího míru

Pozornost mezinárodní veřejnosti v nedávné době byla upoutána k dvěma konferencím, jejichž posláním bylo politické a hospodářské uspořádání poválečných poměrů. Na londýnské konferenci jednali představitelé Velké Británie, Francie a Beneluxu o tom, jak zapojit západní Německo do protidemokratického bloku. Bylo to tedy jakési shromáždění kapitalistické akciové společnosti, u níž počet akcií rozhodoval o počtu hlasů. Nebylo náhodou, že největší počet hlasů získali na této konferenci představitelé Spojených států, kteří ve skutečnosti svou kaphálovou převahou rozhodují o nejdůležitějších otázkách současné doby a pokouší se vnutit svou vůli i státům jiným.

Varšavská konference osmi států demokratické východní Evropy jasně ukázala naproti konferenci londýnské, že to je právě východní Evropa, která si dobře uvědomuje, že jediným zabezpečením před novou válkou je sousedské společenství se skutečně demokratisovaným, odnacionovaným a odmilitarizovaným Německem. Tyto všechny zásadní rozdíly mezi londýnskou a varšavskou konferencí byly zformulovány v prohlášení zahraničních ministrů osmi demokratických států východní Evropy. Na základě tohoto prohlášení nebudou také rozhodnutí londýnské konference uznána, protože vesměs směřují k uskutečnění imperialistických cílů západní Evropy, proti nimž demokratické státy východoevropské bojují jako proti svrchovanému nebezpečí nové války.

Varšavská konference také pře-

svědčivě ukázala, že v německém problému jsou jen dvě možnosti: buď západní Německo, ovládané lidmi, kteří ještě nedávno sloužili Hitlerovi a dnes jsou služebníky amerických imperialistických zájmů, nebo Německo demokracické, jednotné, jehož průmyslové srdce - Poruří - bude kontrolováno čtyřmi velmocemi a jen tak by mohlo sloužit míru. Lidé dobré vůle, lidé, kteří touží po míru, vždycky by si vybrali řešení druhé. A to právě chce Sovětský svaz a státy lidové demokracie, které netouží po ničem jiném, než po míru, aby si zajistily rozkvět a blahobyt svých zemí, zničených nedávnou válkou.

Je nepochybné, že k usnesení varšavské konference budou muset zaujmout jasně stanovisko i státy, které nyní stojí před velikým rizikem západního bloku, jak byl vytvořen na konferenci londýnské. Nebudou moci přehlédnout, že ve Varšavě byly položeny základy k bloku 300 milionů lidí, jejichž politika je vyznačena mírovým úsilím a spoluprací s každým, kdo chce čelit nebezpečí dalších válek. Mír a pokoj mezi národy na světě je tu nejvyšším ideálem a také nejsilnějším propagačním hlasem, který se musí dočkat myslí všech poctivých lidí, pro něž představa nové, vše zničující války je představou nejhrůznější. V tomto směru varšavská konference skládila první svůj úspěch, neboť na světě je čím dále tím více lidí, pro něž imperialistické zájmy jistých mocností představují nejdůležitější nebezpečí pro všechno, v čem vidí svou budoucnost. Nů,

Významné úkoly lidové správy

Průběh celostátního sjezdu delegátů národních výborů v Kroměříži představuje historický mezník ve vývoji naší lidové správy. Sjezd zhodnotil po všech stránkách poslání, které připadá národnímu výboru v naší lidové demokratické republice, a logicky z něho vyplývající úkoly, jejich plnění zajišťují spokojenost a blahobyt všeho lidu. V poselství, jež sjezdu delegátů národních výborů zaslal prezident republiky Klement Gottwald, stejně jako v programovém projevu, který pronesl ministr vnitra Václav Nosek, byla vyjádřena jasná formule zásad, na kterých napříště bude spočívat naše lidová správa.

Je to především definitivní sčítování s dvoukolejností, která existovala mezi samosprávou a správou státní, národní výbory budou napříště vykonávat správu jako orgány státní. Svůj mandát k výkonu této funkce dostanou ovšem od lidu, volbou nejschopnějších pracovníků, jejichž práce bude zárukou nejen jejich obcí a krajů, nýbrž celého státu, jeho výsostný zájem nutno respektovat při řešení každé dílčí otázky. Nová lidová správa musí být zavedena jakéhokoli příměskou vrchnostenské nadřazenosti. Národní výbor musí pře-

covat uprosřed lidu a v nejužší součinnosti s lidem. Ve své činnosti budou se opírat především o jednotné politické a zájmové organizace pracujícího lidu. Voličové budou mít právo nejen členy národního výboru vybírat, ale také kontrolovat po dobu volebního období, jak plní své povinnosti. To znamená, že funkce členů národních výborů bude spojena se zvýšenou odpovědností.

Nová organizace naší lidové správy vyžaduje si pronikavé reformy, které dá lidové správě nejen novou formu, ale naplní ji také novým duchem. Na prvním místě bude třeba uskutečnit krajské zřízení, které umožní při rozumné decentralisaci ucelené a hospodářsky vyvážené krajové celky, které se stanou zároveň významnou složkou našeho hospodářského plánování. Do té doby však než bude reforma veřejné správy hotova a než bude možno provést nové volby na podkladě nových volebních řádů, musí se národní výbory ve svém dosavadním složení zhostit svých naléhavých úkolů co nejlépe, aby tím byl vytvořen základ pro chystanou výstavbu. Za hlavní a nejnaléhavější úkol národních výborů označil

(Pokračování na str. 8.)

Vladimír Libovický:

Po sletě - a o sletě

V minulých dnech prožívala naše Praha a spolu s ní všechny československý lid velké dny radosti a slávy. XI. všesokolský slet se i přes nepřízeň počasí vydařil a má dalekosáhlý význam. Sokol ukázal celému světu svou sílu, odvalu, ukázněnost a to, že žádný národ takovou organizací v tělovýchově, která má svoji tradici a která vnikla do celého národa, nemá. Všude, kde jsem byl a zjezdil jsem velký kus světa, mohu říci, že ani takové Švýcarsko, kde lidová tělesná výchova je poměrně na výši a velmi rozšířena, nemůže se nám rovnat. Chťel bych zde připomenout ty nejhlavnější klady všech těch neznámých náčelníků, cvičitelů, vzdělávatelů a všech těch obětavých sokolských pracovníků, kteří nezištně a trpělivě pracovali na tomto gigantickém díle.

Viděli jsme vystupovat hosty z ciziny. A když jsem tak přirovnával naše soustavy a jejich, byl v tom veliký rozdíl. Naše Tyršova soustava se může označit jako soustava akademická, do detailů propracovaná, kde každý sval se pohne. Nezáří odtud sice divadelnost a takový efekt, ale je daleko vpředu před cizinou. V prostných je vidět, jak jsme myšlenkově napřed — nikde žádný primitivismus.

Mnozí z hostů cvičili velmi efektně, ale rovnali se pojetím cvičení našemu Sokolu z let 1880—1890. Efekt není tělovýchova, i když to divák uchvátí, rovněž tak není to jenom síla, kde chybí naprostou duše. Proto cizinci, s kterými jsem mluvil, vyčítili tento rozdíl a jejich zápisníky se plnily poznámkami a kresbami z cvičení našich Sokolů. Jedině na náradí nám ukázali Finové, že i tak nádherné cviky se mohou ukončit efektně, ale velmi obličným, kde musí být velká odvaha. V podstatě naše cvičení vypadá jednoduše, ale nedejte se klamat. Není to jednoduchost, je to jen „bezkomediantství“, cvičení bez laciného efektu.

K tomu dodáme, že v Sokole se vzdělává nejen sval, ale duše a charakter! V tom je obrovský rozdíl. Je to správné, že veskerá tělovýchova je soustředěna v Sokole, neboť jedině ten má na to nárok, ovšem musíme mu dát plnou moc, aby podle dosavadních svých zkušeností mohl toto dílo vést a dovést k dokonalé výši. Pak na příštím sletě nebude za Československo vystupovat spousta skupin, nýbrž jediná tělovýchovná organizace — Sokol.

Za to vám, sokolci, patří vděčnost a dík!

K rozdílu mezi námi a cizinou, bych ještě poznamenal, že žádný národ nemá tolik tělocvičen po obcích a tělocvik není tak rozšířen do širokých mas lidu, jako u nás, i když v některých disciplínách tělocviku by nás porazili. Avšak zde nejde jenom o prestiž cviků, ale o zdraví lidu — tělesná i duševní — i na té zapadlé vesničce.



Vítězství jednoty, síly a nadšení

Slavné a radostné dny XI. všesokolského sletu v Praze jsou za námi, a my se dnes, ještě v čerstvých vzpomínkách, s úctou a láskou skláníme nad dílem tak velikým a tak povznášejícím. Každý z deseti uplynulých sletů byl stupněm, po němž Sokolstvo stoupalo k svému vznešenému cíli uskutečnění ideálů Tyrše a Fügnera. — Letošní slet byl vyvrcholením všeho, co má tvořit vlastní základy našeho lidově demokratického řádu a národní jednoty. Sjedením tělovýchovy u nás jsme těsně před sletovými slavnostmi vytvořili všechny zdárné předpoklady k tomu, aby tato naše národní jednota měla svůj reálný podklad, aby řeči o jednotě národa byly uskutečněny činem, který by byl daleko viditelný a pro všechny příkladný.

Ještě nikdy neznělo heslo „Co Čech, to Sokol“ upřímněji a přesvědčivěji, než v těchto slavnostních dnech, kdy sokolská myšlenka se stala věcí celého národa. A také jen nezměrné nadšení a obětavost mohla vytvořit dílo tak veliké a krásné, které je naší nejlepší vizitkou před tvářmi celého světa. Od nejmenších jednot, roztroušených po celé republice, až k mohutnému proudu cvičenců na strahovském stadionu se slévaly prameny síly, které daly vyrůst nezapomenutelným dojmům v hlavních sletových dnech. Právem můžeme být hrdi vědomím, který národ by byl schopen v dnešní době přikročit k tak obrovskému organizačnímu a výkonnému činu, jehož etická hloubka postihuje mysl a srdce nejen Čechů a Slováků, ale všech ostatních cizinců, kteří zavítali do Prahy.

Slet byl významným svědectvím toho, jak velkou budoucnost má Sokol v naší lidově demokratické. Přesvědčili jsme se, že to byl náš nový řád, který vytvořil nejpříznivější podmínky pro další rozmach Sokola, neboť uvolnil všechny ostatní živé a kladné síly našeho národního celku k jednotnému dílu a k jednotné ideji svobodné socialistické společnosti. V tom jsou i další úkoly a cíle našeho sokolského bratrstva, jak na ně slet ukázal a jak je vytyčil. „Kupředu, zpátky ni krok!“ je dnes heslem nejen našeho nového řádu, ale zároveň i posláním všech sokolských jednot ve velkém celonárodním tělocvičném celku, jež musí být uskutečněn s vědomím, že jen tak a ne jinak můžeme pohlížet do budoucnosti a čelit všemu nebezpečí, jež by nám hrozilo. Vykonali jsme velkou přehlídku svých národních sil: naplnili jsme svá srdce radostí nad dílem jednoty a pospolitosti; máme nyní z čeho žít, máme jasné a nepokryté stanoveny své cíle do dnů dalších a vcházejíme do nich s důvěrou a pevnou vírou, že všechno se musí podařit, jestliže stejná jednota a vůle, která seřadila tisícíhlavé bratrské společenství na strahovském stadioně, povede i naše konání ve všem, co je vyznačeno heslem nejsvětějším: zdar republice! CL

Zahranिční krajané sněmovali

Vzpomínáme si na doby, kdy se u příležitosti sokolských sletů v Praze pořádaly sjezdy zahraničních krajanů. V roce 1938 jsem byl přítomen a byl jsem velmi zklamán, neb vždy se jen žádalo od zahraničních Čechů, ale málo se o ně dbalo. Víme z praxe, jaké svizele v cizině jsme měli a jak ústřední úřady zde se o nás málo staraly. Dnes je to jiné. Sjeli se krajané z ciziny a ČUZ se přičinil o důstojné sněmování, nebylo to již jen tak — aby se neřeklo. Bylo to přímo v zasedací síni našeho Národního shromáždění.

Naši krajané, když vlast vojala, vždy byli hotovi podstoupit každou obět. Sjezdový výbor III. světového sjezdu delegátů zahraničních krajanů v Praze dne 30. VI a 1. VII. byl složen z těchto osob: Dr. B. Steiner předseda, V. Švihovský, A. Granatier, dr. E. Nový místopředsedové, členové: Za ČUZ a Slov. ligu na Slovensku dr. J. Folprecht, J. Chmelař, A. Horák, dr. R. Křemen, J. Němeček, K. Selepa, M. Trojanová, dr. B. Vomáčka. Za krajany navrátilce v CSR inž. J. Kozák (za Svaz volynských Čechů), V. Košálek (Sdružení zahr. Čechů z Německa), J. Macek (Sbor exulantů a krajanů navrátilců z Polska), M. Machát (Rakousko), L. Rončák (Rumunsko), F. Růžička (Již. Amerika), St. Švec (Francie), J. Vojáček (Jugoslavie).

Za zahraniční krajany: A. Jirousek-Belgie, J. Brožík-Bulharsko, E. Pihál-Francie, inž. J. Hanuš-Itálie, A. Kardelis, J. Křivka, S. Kolařík-Jugoslavie, dr. F. Bartošek, L. Boháček-Mačarsko, K. Mimra-Německo, F. Veselý, K. Hromadko-Polsko, F. Strnad, F. Pakosta-Rakousko, inž. L. Urban-Rumunsko, V. Polický-Švýcarsko, J. Prokop, V. Sedlák, K. Korenič pozorovatelé z USA, M. Gettler-Kanada, E. Čejka-Mexiko, O. Klega-Argentina, B. Bejček-Uruguay, A. Žák-Ecuador, A. Liška-Alžírsko, Maroko, Tunis, K. Veselá-Sydney.

Významné úkoly lidové správy

(Pokračování se str. 6.)

na kroměřížském sjezdu ministr vnitra V. Nosek plnění vládního programu a dnes především zajištění výživy obyvatelstva. Letošní úroda na polích a lukách nám dává velkou příležitost, abychom zlikvidovali škody, jež nám způsobilo loňské katastrofální sucho, které tak rušivě zasáhlo do četných oborů našeho hospodářství. Včasná a pečlivá sklizeň, řádné, šetrné a poctivé hospodaření s ní, je základní podmínka příznivého vývoje našeho hospodářství a proto musí národní výbory o letošních žních účelně a s plnou energií organizovat žňové práce tak, aby ani zrno nepřišlo nazmar! Úspěch letošních žní bude znamenat významný krok nejen v zlepšení výživy všeho našeho pracujícího lidu, ale také k posílení našeho příznivého hospodářského vývoje.

Jak je vidět, je velmi hezky zastoupena naše zahraniční rodina. — Sjezd probíral všechny problémy, pojednal o všem, co se týče našich krajanů za hranicemi i reemigrantů. Víme, že všichni naši krajané v cizině jsou loyální k těm státům, v nichž bydlí, ale nikdy nezapomínají a nemohou zapomenout na svou vlast. Krajané byli také zastoupeni v četných komisích, v nichž se projednalo mnoho důležitých věcí.

Tak komise ideová žádala soustředění krajanů v každém státě v duchu snášlivosti, nutnost soustavného styku s krajanými organizacemi, zejména osobního se zvláštním zřetelem k mládeži. Za nejvhodnější formu se pokládá spolupráce ve Svazech přátel Československa. Komise kulturní a tisková konkretisovala potřeby školské, spolkové, divadelní a tiskové. Toto je velmi důležité, a přiznejme si to, že se do nynějšíka v tomto dělalo velmi málo anebo nic.

Proto také bylo na místě, že se v komisi organizační požadovalo zveřejnění Českosloven. ústavu

zahraničního, jako střediska zahraničních krajanů a péče o ně. To je velmi důležité, aby ČUZ měl již jednou jak pravomoc, tak prostředky. Poslední komise, reemigrační, se zabývala reemigrací. Byl vyřknut požadavek, aby byla dokončena reemigrace z Rumunska, Jugoslavie, Bulharska a Argentiny a aby zůstala trvale možná možnost individuálního návratu do vlasti.

Byl to sjezd co do svého počtu nejpočetnější a také jednáním neúspěšnější. Celkem přijelo 189 delegátů kromě většího počtu pozorovatelů. Je to záležitost celého národa, neboť ochudit náš stát o dva miliony dobrých vlastenců, dobrovolných konsulů naší vlasti ve světě, by bylo hazardérstvím. Víme, co jsme byli my v cizině, víme také, jaké potíže jsme měli, a proto vítáme s velkou radostí, že se ČUZ energicky ujímá této věci. Věříme, že dnešní demokratický režim naší lidové republiky, stát socialisující, pochopí tuto povinnost, jaká nás váže k našim krajanům za hranicemi. Bude to práce radostná a užitečná.

Vlad. Libovický.

Čestné místo živnostnictva v našem hospodářském řádu

Jedním z agitačních prostředků, jimiž se reakce snažila odvrátit živnostnictvo od kladného postoje k socialismu, bylo tvrzení, že socialistický hospodářský řád odsoudí živnosti k zániku, zruší soukromé vlastnictví vůbec a z živnostníků nadělá námezdné pracovníky. Jestliže se již dříve ukazovaly slabiny tohoto agitačního výmyslu, po únorových dnech mohlo být každému živnostníku jasno, že pravý opak je pravdou. Vláda obrozené Národní fronty dala nepokrytě najevo, že nejen na rušení živnosti ani zdaleka nepomýšlí, naopak, že jim bude vycházeti daleko více vstřícně než tomu bylo kdy dříve.

Zatím co v minulosti živnostnictvo bylo tvrdě postihováno daňovým šroubem a výnos drobných živností byl tím oklešován a redukován často na míru, která sotva stačila k živoření, vláda obrozené Národní fronty zákonem o živnostenské dani poskytla drobnému živnostníku takové úlevy, o jakých se mu nikdy dříve ani nezdálo.

A co víc, zbavila živnostníky a obchodníky tíživého strachu z nemoci a stáří tím, že tuto hospodářskou skupinu zahrnula do velkého díla národního pojištění. Avšak naše lidově demokratická republika dala živnostnictvu a obchodnictvu ještě další jistotu klidného a ustáleného vývoje tím, že přímo v ústavě zaručila soukromé vlastnictví drobným a středním podnikům, které nemají více než 50 zaměstnanců. A bylo to právě v mialých dnech, kdy řada živnostenských podniků v našem po-

hranici byla převedena do trvalého vlastnictví nových nabyvatelů, velkou většinou dosavadních národních správců. Může být tedy jasnější řeči, než je tato mluva faktů?

Všechny tyto závažné skutečnosti vysvětlily na nedávném manifestačním sjezdu živnostníků v Praze, kde živnostnictvo manifestovalo pro budovatelskou práci ve prospěch republiky a zavázalo se dáti svému kladnému postoji jasný výraz také při volbách do Národního shromáždění. Zástupci obchodníků a živnostníků vyslechli tu z úst nepovolanějších, z úst samého předsedy vlády Klementa Gottwalda, jak naše lidově demokratická republika s živnostnictvem smýšlí a jak čestné místo mu vyhražuje v našem plánovaném hospodářství. A právě soustava socialistického hospodářství plánovaného je živnostnictvu daleko větší zárukou existence a prosperity než kapitalisticko-liberalistický řád, který vydával drobného živnostníka na milost a nemilost dravé soutěži kapitalistických podniků. Bezohledná soutěž se vybíjela právě na drobných podnikatelích, zatím co navzájem mezi sebou smlouvali kapitalističtí magnáti kartelové dohody, které jim zabezpečovaly kořistnické zisky. Dnes již není nebezpečí, že živnostenské podnikání bude pohlceno kapitalistickým molochem. Živnostnictvo a obchodnictvo, které splní svoji povinnost vůči republice, může s plným klidem a s plnou důvěrou hledět do příštího vývoje, který i jemu zaručuje šťastnou budoucnost.

CS



Zprávy svazu

Předsednictvo SČZV projednalo na své poslední schůzi 10. července t. r. řadu závažných otázek. Pro informaci uvádíme některé důležité body pořadu:

1. Byla vzata na vědomí zpráva předsedy o intervenci na předsednictvu vlády ve věci náhrady za majetek zanechaný na Volyni. Podle zpráv, kterých se dostalo delegaci SČZV, vláda ČSR vede tuto záležitost stále v patrnosti a snaží se o její urychlené projednání s vládou SSSR.

2. Byla vzata na vědomí zpráva o intervenci na min. zemědělství, kde bylo referováno o těžké situaci zemědělců vol. Čechů, zaviněné suchem na Zatecku. Podle zpráv, kterých se delegaci dostalo, bude na Zatecko vyslána zvláštní komise, která na místě zjistí stav úrody obilí a podle výsledku odhadu stanoví výši kontingentu. Delegace SČZV žádala, aby zemědělcům ze Zatecka byly přiděleny v pohraničí louky pro zajištění krmiva.

3. Předsednictvo vzalo s povděkem na vědomí zprávu o tom, že Československý ústav zahraniční poukázal SČZV na činnost související s reemigrací 60.000 Kčs a 30.000 Kčs na činnost Souboru volyňské mládeže.

4. S povděkem bylo kvitováno, že ministerstvo soc. péče uhradilo výlohy spojené s organizací a provozem rekreačního střediska vol. mládeže v Jesenici loňského roku v celkové částce 200.000 Kčs.

5. Bylo rozhodnuto, aby v rámci oslav přejmenování voj. út. v Žatci na tank. brig. „Volyňských Čechů“ 28. října t. r. byla uspořádána výstava „Volyňští v odboji a budování“ a aby valná hromada SČZV byla svolána na 31. října t. r. Současně s tím bude uspořádán festival lidového umění vol. Čechů, kde budou soutěžít o ceny ve zpěvu, hudbě, tanci, recitaci a i. jednotlivci, skupiny, sbory i soubory, jak tomu bývalo na Volyni.

6. Předsednictvo SČZV přijalo návrh předsedy, aby ve dnech 8–10. září, ve čtvrté výročí zahájení bojů o Dukelský průsmyk, byl organizován hromadný zájezd vol. Čechů ke hrobům padlých hrdinů na Duklu. Organizaci zájezdu byl pověřen ústř. taj. JUC Nágel, Skpt. Kozákovi bylo uloženo, aby u polských zastupitelských úřadů vymohl povolení k návštěvě hrobů vol. bojovníků na území Polska.

7. Z rozhodnutí předsednictva

SČZV nebudou v příštím školním roce vydržovány Studentské domovy vol. mládeže, a to z toho důvodu, že v Žatci zahájí dnem 1. září t. r. provoz vzorně zařízený Domov mladých, a není žádoucí, aby se vol. mládež separovala od mládeže ostatní. V Domově mladých najdou vol. studenti dobré prostředí a pečlivý pedagogický dozor.

8. Předsednictvo SČZV rozhodlo, aby zástupce Svazu v Praze Skpt. Kozák byl v této funkci ponechán ještě po dobu jednoho roku, resp. do definitivního vyřešení všech otázek souvisejících s reemigrací, osidlováním a rekompensací za zanechaný majetek. ČUZ bude požádán, aby našemu zástupci poskytl možnost úřadování ve svých kancelářích.

9. Bylo rozhodnuto, aby Soubor vol. mládeže pokračoval ve své kulturní činnosti.

10. Byla vzata na vědomí zpráva předsedy o tom, že ZNV v Praze a Brně bylo dosud poyleno založení 14 odboček SČZV, a to v Praze, Podbořanech, Litoměřicích, Horš. Týně, Plané u Mar. Lázní, Domažlicích, Lanškrouně, Novém Jičíně, Šternberku, Zábřezu, Mor. Krumlově, Šumperku, Chomutově a Mikulově.

11. Předsednictvo konstatovalo, že výbor pro oslavu 5. výročí tragedie Čes. Malína v Žatci nesplnil svůj úkol.

12. Dodatečně byl schválen návrh na zřízení knihovny při SČZV, na vybudování 2 tenis. dvorců, na poskytnutí příspěvku prvním deseti dobrovolným brigádníkům, kteří se přihlásí na 4měs. uhelnu brigádu, a schválena smlouva s dalším zaměstnancem na přechodnou dobu.

Odbočky Svazu, které dosud nepodaly žádost o legalisaci prostřednictvím ústředí na ZNV v Praze nebo Brně, nechtě tak učinit ve vlastním zájmu co nejdříve. Příslušné tiskopisy byly zaslány všem odbočkám. Vypilte je proto a ihned vraťte.

Knihovna SČZV v Žatci má na tři tisíce knih, které půjčuje zájemcům o dobrou četbu. Kromě knih pro mládež a dospělé půjčuje knihy dětské. Mimo to má k dispozici časopisy všech slovanských národů.

Zásoby gumové obuvi od MSP z akce UNRRA, kterou rozdával SČZV vdovám, sirotkům a soc. slabým vol. Čechům, jsou vyčerpány.

Dostáváme velmi často dopisy od vol. Čechů, kteří však zapominají udát svoji adresu a někdy se dokon-

ce ani nepodepíší. Je ovšem těžko vyřizovat potom takové žádosti.

Upozorňujeme proto znovu všechny, kdo nám píše, aby se podepisovali plným jménem a uvedli přesnou adresu.

Okresní odbočka Svazu Čechů z Volyně v Domažlicích koná výborovou schůzi v neděli dne 18. července 1948 o 9. hod. dopol. v restauraci „Sokolský dům“ v Domažlicích na náměstí. Účast všech členů odbočky nutná. Současně se oznamuje, že po dobu nepřítomnosti předsedy odbočky br. Frant. Hutty v Domažlicích agendu tohoto převezme od 15. t. m. a povede místopředseda br. Vladimír Kolář, rolník v Chalupách čp. 40, pošta Všeruby u Kdyně na Sumavě, kterému též veškerou spolkovou korespondenci odesilejte. Současně žádáme všechny členy naší odbočky o zaplacení členských příspěvků, kterým jsou zaslány poštovní poukázky a pozvánky na označenou výborovou schůzi.

S krajanským pozdravem

Frant. Huřta,
předseda.

Všem dokud neosídleným vol. Čechům

Podle zprávy min. zemědělství, odbor IX-2, hlásil vedoucí OKMZ v Kadani větší počet zem. usedlosti, které se uvolnily k osídlení a které byly nabídnuty dosud neosídleným vol. Čechům na okrese Mikulov a Podbořany. Vedoucí OKMZ Kadaň vyzval rodiny těchto vol. Čechů, aby přesídlili na jeho okres a převzali uvolněné usedlosti.

Na jeho výzvu z 20 rodin dostavil se k OKMZ Kadaň pouze jediný vol. Čech, aby se informoval a po informaci se více k jednání nedostavil.

V souvislosti s tímto případem st. důstojník MNO u min. zemědělství pplk. gšt. J. Knaibl upozorňuje všechny dosud neosídlené vol. Čechy, že neodůvodněným odmítnutím nabízené zem. usedlosti pozbývají uchazeči nároku na jakékoliv zemědělské osídlení vůbec.



Prosíme krajana B. A., který nám zaslal k uveřejnění v rubrice „Hledáme“ foto rodiny Rampasové, aby nám zaslal svoji adresu.

Dovolené

Mnoho našich krajanů se nás táže, jak je to vlastně s dovolenými; kdo má nárok na dovolenou a co rozhoduje o délce dovolené.

Zjistili jsme následující:

1. Délka dovolené:

Pro určení délky dovolené jsou rozhodné jednak věk zaměstnance, jednak trvání pracovního poměru. Nárok na dovolenou má každý zaměstnanec, který splní podmínku, že pracovní poměr u zaměstnavatele trval alespoň 6 měsíců. U zaměstnanců mladších 18 let je tato lhůta snížena na 3 měsíce. O dovolenou není třeba se tedy hlásiti, právo vyplývá již přímo z ustanovení zákona. Zaměstnanec zbývá pouze dohovoreti se zaměstnavatelem dobu nastoupení dovolené.

Základní dovolená činí 2 týdny. Je to minimální výměra dovolené, která se prodlouží o další týden u zaměstnanců, kteří dosud nedosáhli 18 let nebo překročili 50 let věku. Dále dává zákon třídenní dovolenou zaměstnancům jako odměnu za práci po určitém řadu let v témže povolání. Pro zaměstnance staršího 18 let vznikne nárok na dovolenou v trvání 3 kalendářních týdnů po splnění pěti let pracovního poměru, od 18. roku věku počínaje, u téhož zaměstnavatele nebo v témže oboru či skupině povolání. Stejným oborem se rozumí obor podnikání v běžném slova smyslu, t. j. ku příkladu kovoprůmysl, dřevoprůmysl a pod. Zde se nevyžaduje, aby zaměstnanec byl v podniku ceých 5 let, může tuto dobu strávit u několika různých firem, musí však zůstatí váren stejnému oboru.

Skupinou povolání se rozumí na př. skupina kovodělníků, skupina úředníků, skupina pomocných dělníků a pod. Zde není podmínkou ani týž zaměstnavatel, ani týž obor, ale vyžaduje se alespoň věmost ke skupině povolání. Má-li zaměstnanec 15 let pracovního poměru buď u téhož zaměstnavatele nebo v témže oboru či skupině povolání, má nárok na 4 týdny dovolené.

Do doby rozhodné pro délku dovolené se započítává také doba, po kterou zaměstnanec nemohl býti zaměstnán, protože konal vojenskou službu v československé nebo spojenecké armádě a doba, po kterou nemohl býti za doby nesvobody zaměstnán z důvodu národnostního, rasového neb politického útisku.

Dovolená je tedy součástí odměny za pracovní výkon. Nemůže tedy býti poskytnuta zaměstnanci, který přesto, že jeho pracovní poměr trvá, celý dlouhý čas práci nevykonává. To se může státi při dlouho trvajícím nemoci, léčení úrazu a z jiných příčin, aniž by si je sám zavini, buď úmyslně nebo hrubou nedbalostí. Může se rovněž státi, že získá zaměstnanec nárok na dovolenou v jednom kalendářním roce u dvou zaměstnavatelů. Poskytl-li již jeden z těchto zaměstnavatelů zaměstnanci část dovolené, přísluší zaměstnanci po splnění podmínek zbytek dovolené podle výměry u nového zaměstnavatele. Je však povinen prokázati novému zaměst-

navateli, že mu dosud dovolená poskytnutá nebyla nebo její část. Dřívější zaměstnavatel jest povinen potvrditi mu tuto okolnost písemně, požádá-li o to. Dovolená má býti zásadně nepřetržitá. Zaměstnavatel jest povinen oznámiti zaměstnanci den, kdy má nastoupiti dovolenou, alespoň 14 dní před jejím nastoupením.

2. Návrat do původního povolání (Vysacký)

Na otázku, zda jsou nějaké směrnice nebo nařízení, že volyňským Čechům má býti dáváno zaměstnání podle jejich předešlého zaměstnání v SSSR, sdělujeme, že při osidlování bylo dbáno toho, aby každému dle možnosti v jeho přání bylo vyhověno. Jest pravdou, že mnoho volyňských Čechů nepracuje ve svém původním povolání, buď proto, že nemohli tehdy býti pro nedostatek míst v této skupině umístěni, aneb hledali jiné povolání, kde jsou větší možnosti výdělkové. Chce-li se někdo vrátiti do původního povolání, nechť si podá žádost na příslušný okresní úřad ochrany práce. Pracoval-li již někdo v určitém povolání v SSSR delší dobu, musí toto prokázati doklady aneb aspoň místopřísežným prohlášením dvou svědků.

Pracoval-li jste v SSSR před nastoupením vojenské služby 8 let v témže povolání, dále jste byl šest let v armádě, máte tedy 14 let práce + léta v armádě započtena dvojnásobně. Uplatňoval byste tedy nárok na 4týdenní dovolenou.

Různé zprávy

Zájezd do Polska. Z Rychnova nad Kněžnou koná se poutní zájezd do Polska. Jedna výprava v počtu více než 1000 účastníků již odjela 10. července a druhá část vyjede 14. srpna. Poplatek činí 1700 Kčs. Jelikož mnozí z krajanů volyňských projeví zájem, sdělují, aby ti, kdož chtějí jeti, poslali ihned částku 1700 Kčs na Poutní odbor v Rychnově nad Kněžnou a do 20. července tyto doklady: občanskou legitimaci, domovský list neb osvědčení o st. občanství, potvrzení ONV, že nenamítá nic proti účasti. U mužů je třeba vyžádati si povolení voj. ref. MNV, jakož i povolení okresního dopl. velitelství. Navštiveny budou tato místa: Vambeřice, Čenstochová, Krakov, Osvětim a Vělička. Ti, kdož chtějí se sejít s příbuznými, musí si ihned vyžádati přesný program na výše uvedenou adresu a sděliti jim, kdy a kde budou. Ze Žatce jede J. Dušek, který také poradí stran dokladů k vydání společného pasu.

Upozornění. Věrná stráž jako třbuna slovanské družby vydá jedno z nejbližších čísel věnované nejmenšímu slovanskému národu Lužickým Srbům. Příspěvky uspořádá J. Dušek, který několikrát navštívil Lužici a s Lužičany udržuje stále přátelské spojení.

Výzva k předplacení. Více než polovina čtenářů dosud nepředplatila

Věrnou stráž. Prosíme proto o brzké vyrovnání.

Z Bezděkova u Žatce. Výbor pro opravu kaple v Bezděkově oznamuje, že dne 25. července koná se v naší obci poutní slavnost spojená s posvěcením opravené kaple. Mše svatá a posvěcení započne v 10 hod. dopoledne. Kázání bude mít P. Josef Stříž nebo P. J. Křenek volyňští misionáři, kteří vykonají duchovní obnovu volyňských krajanů. Po ukončení v parku před kaplí koná se tržna za Český Malín a za oběti II. odboje, na které promluví red. J. Chudoba, předseda SČZV. Zjeme volyňské bratry a sestry ze Žatecka a Podbořanska. Při této příležitosti bude se konati porada zástupců katolických osad volyňských ohledně vybudování památníku padlým volyňským katolickým krajanům, společného všem obcím. — J. Dušek, předseda, J. Liška, jednatel.

Lužičti Srbové mezi námi

Slavnosti posvěcení kaple a shromáždění katol. krajanů z Volyně dne 25. VII. 1948 v Bezděkově zúčastní se početná delegace nejmenšího slovanského národa Luž. Srbů.

Pravoslavní z Volyně v Lanškrouně

V neděli 20. června t. r. bylo vykonáno v Lanškrouně slavnostné svěcení prvé pravoslavné modlitebny, která je zasvěcena Sv. apoš. slovanským Cyrilu a Metoději. Pravoslav. volyňští Češi srdečně děkují za pomoc Vysokopřevosvícenému vladykovi Jelevieriji, arcibiskupu pražskému a českému, eparchiálnímu radě české eparchie, taktéž mitrofornému protiereji Krčmáři za jeho srdečná slova při svěcení. Vděční jsme prvnímu duchovnímu d. p. R. Hoffmanovi z Chudobína, který zaslal nám milý přepis a vzpomněl prvých dnů společné naší práce v Lanškrouně, a našemu duchovnímu o. prot. A. Romaněčkovi za obětavost v práci a dokončení stánku Božího, pěveckému sboru a jeho dirigentu z Chudobína za překrásné zpěvy při slavnosti.

Děkujeme o. arch. Andreji Kolomackému a bratřím z Pestolopt za materiál na ikonostas.

Zvláštní uznání za zřízení modlitebny, za obstarání církevního domu pro faráře, farní kancelář a pro odbočku Svazu volyňských Čechů patřil zasloužilému předsedovi sboru starších br. Václavu Mastnému a Emilu Dobrému, kteří obětovali pro tuto věc mnoho práce a času. Emil Dobrý daroval také zehnačí kříž, a mnoho jiných sester a bratřů věnovalo peněžité dary.

Na opravě církevního domu pracovali všichni ochotně a s radostí.

Po slavnosti byl pořádan společný oběd, kterého se zúčastnili představitelé místních úřadů a korporací a delegace min. zemědělství z Prahy, která dlela v Lanškrouně.

Pravoslavní krajané ve své práci pokračují a brzy bude posvěcena modlitebna v Kochčově.

Chcete-li nám něčím pomoci, pošlete své milodary na adresu: Sbor starších pravoslavné církve v Lanškrouně. Za všechno vám budeme vděční a při bohoslužbách se za vás budem modlit.

Pravoslavní z Lanškrouna.

Rudé právo:

Vysázel 3.000 morušových keřů

Známy kulturní pracovník a překladatel sovětských oblíbených her „Syna pluku“ a „Sněhové královny“, soudruh Vlad. Libovický z Tvršic u Zatece, se příkladným způsobem zapojil do dvouletého plánu a splnil řadu prospěšných úkolů. Vysázel 3000 keřů bource morušového, založil chov čistokrevných slepic a kachen, tak zvaných amerických Pekinek. Místo předepsaných 1400 kusů násadových vajec odevzdal 2600 kusů. Dále založil několik divadelních spolků, na Zatecku uvedl v činnost Soubor volyňské mládeže a usilovně pracuje pro povznesení kulturního života v celém zatecké kraji.

Vlastní prací vybudovaná knihovna

Příkladný poměr volyňských Čechů ke kultuře

Volyňští Češi usídlení na zateckém okrese se účinně zapojují do budovatelského úsilí. Není to jen práce, směřující k zajištění výživy celého národa, ale nezapomínají ani na kulturní povznesení vesnic.

V této činnosti může být příkladem všem obcím zateckého okresu zemědělská obec Lipno. Po několika nezdárných pokusech ustavit zde veřejnou lidovou knihovnu ujal se této práce rolník Vlad. Nový — volyňský Čech — který neúnavnou prací položil základ místní knihovně. Dnes má knihovna 371 knih a mezi nimi i několik knižních unikátů. Za poslední tři měsíce stoupl zájem o knihy mezi obyvatelstvem obce tak, že bylo uskutečněno 500 výpůjček. Všechny knihy jsou svázány a i tuto práci si občané vykonali sami v zimních měsících. Knihovna se těší všestranné podpoře zemědělců v obci. Okresní knihovnický inspektor Franěk navrhne obec Lipno k vyznamenání.

Trvalý sběr odpadků

Sběr odpadků bude organizován jako trvalý a stálý. O velkých sběrech nebylo možno nákladním autům i vlakům všechen sesbíraný materiál ani odvézt a při tom byl vlastně sebrán jen zlomek všeho toho, co je našim domácnostem na obtíž anebo čeho by se domácnosti rády zrekly, aby továrny dostaly svoji levnou surovinu. Také po veřejných prostranstvích, na rumišťích a neohrazených stavenišťích se namnoze povaluje ještě cenné staré železo a nejedna dobrá lahev. Domácnosti také denně produkují odpadky, které by bylo třeba hned od počátku odstraňovat, aby nezabíraly místo nebo se zbytečně nezhodnocovaly.

Naše hospodářství docenilo význam surovin, obsažených v odpadcích, v starém železe, kovech, starém papíru,

skle, textiliích (hadrech) a pod. Proto po radostných výsledcích velkého sběru se rozhodlo organizovat stálý sběr těchto hmot, které jinak představují miliardy národního majetku. Jsou zřizovány stálé sběrné a je zařizován pravidelný odběr odpadků z domácností. Domácnosti samy také mohou přímo dodávat to, co je jim na obtíž a co je i nebezpečné (zrezavělý plech, rozbité sklo) do příslušných sběrů. Všechno bližší přináší vyhlášky našich národních výborů nebo také upozornění denních listů. Zejména rozhlas přináší často praktické pokyny k provádění sběru.

Heslo je tudíž: sběr odpadků dnes a denně! Budeme-li pilně dodávat své národně výrobní suroviny, bude nám

ona dodávat své výrobky a tovary. Odvádění odpadků je tedy vlastně služba, kterou sloužíme našemu průmyslu a sami sobě.

V pohraničí jsou ještě volné domky

Tiskové oddělení Osídlovacího úřadu a Fondu národní obnovy v Praze vydalo v těchto dnech publikaci „Poslední příležitost k osídlení“ se seznamem míst, kam ještě možno přesídlit. U každé obce jest uvedeno, kolik ještě domků je v ní k dispozici a jaké jsou úživné možnosti. Doporučujeme tuto publikaci každému, kdo by chtěl ještě odejít do pohraničí a získat tam rodinný domek do vlastnictví. O Z

Rikání o byrokracii

Již před sto lety bojoval Havlíček proti byrokracii. My proti ní bojujeme ústy i péroem dále — a zdá se, že se stým neúspěchem jako on, třebaže žijeme v lidové demokratické republice. Byrokratický šiml veselé klusá dále a spěchá k neznámému cíli.

Co je to ta svaťá byrokracie? Úřadování pro řadování a zkosnatělé lpění na předpisu, který se stal jiným nařízením neplatným a nesmyslným. Hlavně, že možno někoho potrápiti a honiti pěkně kolem dokola.

To zkusilo a zkouší na své kůži ještě dnes mnoho našich volyňských braťří. Snad si představujete byrokrata jako starého bělobradého pána, na němž se usadila několik centimetrů silná vrstva kancelářského prachu. Chyba lávky! Dovede jím být i státní úředník, jemuž ještě ani vous nepučí, jak ukážeme na příkladu:

Jeden z našich Volyňských, který byl těžce raněn, dočkal se konečně, že mu byl přidělen statek. Místní rolnická komise moudře odhlasovala, že bude třeba dáti mu nejvyšší slevu, vzhledem k tomu, že také jeho syn padl za vlast. Podal si tedy žádost, doloženou opisem protokolu MRK a svým reemigračním průkazem. Žádost NPF vrátil, aby byla doplněna opčním prohlášením a osvědčením o státním občanství. Mezi tím byl vyzván k lékařské prohlídce, aby mu byl vymeřen stupeň invalidity. Podrobil se prohlídce, ale výměr mu vydán nebyl. Další postup: Sebral všechny doklady manželky a dcery, rovněž své vlastní, šel na ONV a žádal, aby mu bylo vystaveno osvědčení o státním občanství.

Mladý úředník prohlédl doklady i reemigrační průkaz, řekl, že jeho osvědčení chybí a bez toho že nelze jeho žádost vyhovět. Podolýká se, že v té době, kdy se podpisovala opční prohlášení, ležel již těžce raněn v nemocnici a po příjezdu do vlasti s transportem invalidů se domníval, že reemigrační průkaz stačí, aby byl uznán za československého občana. A nyní se byrokratické kolo uzavřelo a roztočilo! Bez osvědčení o státním občanství nemůže dostati ani invalidní rentu, ani docíliti snížení přídelové ceny. A toto

nemůže dostati bez opčního prohlášení, kterého nemá! Aby mu situaci usnadnil, vystavila mu obec domovský list, vysvědčení zachovalosti a osvědčení o státní spolehlivosti. Šel tedy znovu na ONV a žádal, aby na základě těchto dokumentů bylo vystaveno osvědčení o státním občanství. Byl zase odbyt. Kdyby prý byl zdejší, stačilo by to, ale poněvadž je Volyňský, nestačí to a musí přiložit opční prohlášení. Ať prý si podá žádost o dispens zemskému národnímu výboru. Poslechl a žádost podal, dosud není vyřízena, reemigrační průkaz uvízl s ní. Následkem toho nemůže doplniti svou žádost o invalidní rentu, kterou mu rovněž státní úřad pro věčné poškození v Brně vrátil k doplnění.

Chápejte, do jaké situace, přímo zoufalé, se tento nevinný člověk dostal! Dosud nebyla vyplacena ani demobilizační kvóta, nedostal žádné podpory, nedostává ani vyživovacího příspěvku, ani invalidní renty.

Jeho předchůdcem na statku byl mladý pensionovaný učitel, který byl úřady typován jako výborný hospodář. Tento výtečník se přistěhoval po převratu 1945 s jednou starou křivohubou kozou a trochou velmi chabného něbytku. Letos v březnu byl exekučně vystěhován, zanechav státu schodek 87.508,— Kčs, jako výsledek svého výborného hospodaření.

Okresní akční výbor nařídil, aby tomuto výtečníku byl zabaven dobytek a zbytky úrody na úhradu schodku. On však veselé odvážel dále, proto MAV zavolal z okresu dva úředníky telefonicky, aby mu v tom zabránili. Přijeli, dali se s ním do vyjednávání. A výsledek toho byl, že odvezl všechno. Bylo toho 15 velkých nákladních aut, vrchovatě naložených. Odvezl i mnoho věcí patřících k inventáři statku. Pan inženýr Feixner shlédl stav statku po jeho odchodu a prohlásil, že tek vyrábovaného statku ještě neviděl. Ani staré skoby ve zdi nezůstaly. V ministerstvo zemědělství, že se takové věci dějí ještě po únorovém převratu!

Za takového stavu převzal statek volyňský Čech, poctivý, milý a pracovitý člověk — a takhle mu svaťá byrokracie

ztrpčuje život! Došlo k takové absurdnosti, že jeho manželka a dcera jsou československými občany, on a jeho syn, který padl pro vlast ve věku 17 let, jimi nejsou! Nyní docházejí účty za osiva, která odebral jeho předchůdce. Pro nezaplacené daně chodí exekutor! To vše se stalo v obci Blahutovicích, okres Nový Jičín. Co ještě byrokracie, již vítel! Na blahutovickém případě možno názorně vysvětliti, co jest panama, korupce, protekce, chabarovščina a jabeda. JJ



Náš zemědělec

Již brzy zazvoní kosy na polích

Letos nesmí přijít ani jedno zrno nazmar — Přípravy na žně

Khn - Zanedlouho již budeme stát zase přede žněmi. Nejradostnější doba na vesnicích, ale také doba nejpilnějších a nejnámahavějších prací v roce. Hospodáři v posledních dnech prohlížejí a mažou vozy, klepou kosy, prohlížejí pytle a vše, co je zapotřebí ve žních. Denně obcházejí pole a pečlivě prohlížejí klasy a stébla. Tak jako u sena i u olejnin a obilovin je velmi důležité správně určit vhodnou dobu ke kosení. Letos zvláště musíme si toho být pamětlivi, neboť ani jedno zrno, ani jedno stéblo nesmí zůstat nevyužito na poli. Doba zrání obilovin je různá. Záleží na odrůdě, půdě, hnojení, poloze atd. Ale vždy musíme kosit tehdy, když je stéblo a klas v takovém stavu, že dostaneme z něho nejjakostnější zrno.

U žita je doba zrání závislá na podnebí, odrůdě, jakosti půdy a hnojení. Ve vlhčích a chladnějších krajích dozrává žito později než v oblastech sušších a teplejších. Vyšlechtěné druhy mají většinou pozdější vývoj a dozrávají proto později. Ve vlhčích a bohatších půdách se vegetační doba u žita prodlužuje, kdežto v lehčích a sušších půdách se zrychluje. Hnojení dusíkatými hnojivy se doba zrání opět prodlužuje, naproti tomu hnojením fosforečným, zvláště pak superfosfátem zrání se urychluje. Žito se začíná sklízet v žluté zralosti, t. j. v době, kdy zrno můžeme ještě přes nehet zlomit, ale kdy je již dokonale vybarvené. Stéblo v této době je ještě ohebné, spodní kolénka zasychají, ale nejhořejší jsou ještě šfavatá a tlustá. Odkládádní sklizně není prozíravé, neboť větším uzráním na stojato zrno snadno vypadávají, trpí jakost slámy jak ke krmení, tak i na povřísla.

Posečené žito vážeme ihned za kosou do snopů a stavíme do panáků. Sečeme-li samovazačem, stavíme rovněž snopy ihned za strojem do panáků. Seče-li se žito již v žluté zralosti, musí se nechat na poli náležitě doschnout. Nesmí se nechat ležet ani na pokosech, ale ihned vázat a stavět do panáků neb mandelů, a to proto, poněvadž při rychlém vysychání mohlo by se zrno scvrknout. Nezapomínejme, že čím je sláma vlhčí a má více plevelů, tím se musí vázat menší snopy.

Pšenice u nás dozrává pravidelně v druhé polovině července. Na jižní Moravě a v jihozápadním Slovensku začínají žně při normálním počasí asi o 14 dní dříve. Nejvhodnější doba ke kosení pšenice nastala, když zrno ve špičce hlavního klasu je v plné zralosti, tedy uprosilé klasu ve žluté



zralosti, t. j. zrno je vybarvené. Sláma pšenice je v této době žluté barvy, lesklá, spodní kolénka zaschlá. Za suchého počasí zraje pšenice v této době velmi rychle a proto nesmíme otálet s kosením, neboť přežralá pšenice z klasů vypadává. Posečená pšenice se ihned váže a staví do panáků nebo křížových mandelů. S pole nesvážíme pšenici dříve, dokud všechna zrna úplně nedozrála a neztvrdla. Důležité je to zvláště u pšenice seťové, neboť nedoschlá pšenice na poli se nám ve stodole prohřeje a ztrácí na klíčivost.

Velmi choulostivá na sklizeň je řepka. Semeno řepky v době plné zralosti snadno vypadává a nedozralé semeno zase nemá náležitou olejnatost. Proto se řepka má sklízet před plnou zralostí, když semena v horních šušulích začínají hnědnout a ve spodních jsou již

hnědá. V této době porost nabývá žluté barvy a listy opadávají. Při sklizni řepky dbáme toho, abychom co nejvíce se vyvarovali ztrátám semen vydrolením. Proto sklízíme řepku časně zrána, ještě za rosy nebo také i v noci. Řepka se žne kosou, žacím strojem a je-li již v pokročilé zralosti, srpem. Řepka se váže do snopků a dosušuje v kapličkách. Je-li suché počasí, řepka lépe dozrává ve dvouvrstevných panácích, u nichž se na dolní panák staví druhý, menší, se šušulkami idolů. Svážení řepky provádíme velmi opatrně, neboť se velmi snadno vydroluje. Mláťme ji cepem nebo mlátičkou, která musí mít ale přiměřeně povolený plášť. Vymláčené semeno rozprostřeme na sýpce ve velmi tenké vrstvě, asi 5 cm, a častěji musíme semeno přehazovat. Rovněž tak si počínáme i u druhé naší olejnaté kultury, hořčice. I ona se velmi snadno vydroluje, i když šušule nepukají tak snadno jako u řepky, přece se má hořčice sklízet časně zrána, ještě za rosy nebo při zatažené obloze. Sekání provádíme buď kosou, srpem nebo žacím strojem, a to v době, kdy semeno v dolních šušulích se žlutě vybarví a listy začínou opadávat. Ostatní postup je tentýž jako u řepky.

Nejvíce starostí působí sklizeň ječmene. V suchých a teplých krajích se sklízí současně se žitem a mnohdy i dřívě. Doba sklizně jakostních pivovarských ječmenů je na přechodu ze žluté zralosti do úplné zralosti. U ječmene je největším škůdcem jakosti dešť. Proto se seče zralejší, aby lépe vysychal a nebylo jej třeba sušit na pokosech. Náležitá zralost u ječmene je také důležitá z té příčiny, že zralý ječmen dřívě nabývá plné klíčivosti, což je důležité zvláště při sladování. Ječmen je velmi choulostivý na zmoknutí a ztrácí pak snadno svou barvu. Rovněž i sláma, která má jinak velmi dobrou krmnou hodnotu, ztrácí moknutím na kvalitě. Nejlépe je kosit ječmen úplně vyzrálý a hned za kosou jej vázat a svážet. To je ovšem možné jen za výjimečně pěkného počasí a když nemá plevela. Přechodné zmoknutí, po němž zralý ječmen zase oschne, nemůže uškodit, naopak dosáhne tím plné klíčivosti, pouze ztrácí barvu. Je-li sláma příliš zaplevelená nebo poseťována ječmenem, je nutno vázat jej do menších snopků. Sváží se až po úplném vyschnutí slámy i trnů. Svezení ječmen mláťme

za 4—6 neděl, kdy se sláma i zrno plně vpařily. S výmlatem nespěcháme. Jsme-li již nuceni sklízet ječmen mokrý, nutné je výmlat hned provést, dokud se zrno nezapařilo. V tomto případě musíme však uložit zrno na sýpce v tenkých vrstvách a častým prohazováním je dosušit, Mlátime-li ječmen mlátičkou, musíme buben dostatečně otevřít, aby se zrno nepoškodilo. Poraněná zrna při sladování plesniví.

Letos musíme sklízet zvláště pečlivě, neboť zléží nejen na množstvích sklizně, nýbrž i na jakosti. V mnohých krajích hlavně ozimy — žita — vymrzly a porost je řídký. Je proto zapotřebí, abychom aspoň to, co nám příroda zachovala, také dostali do stodol.

Mor drůbeže

V poslední době je ve Státním veterinárním ústavě v Ivanovicích na Hané pathol.-anatomickým vyšetřením orgánů ze zasláných slepic zjišťován v nebyvalé míře mor drůbeže.

K rozšíření došlo dovozem zabitě cizozemské drůbeže tím, že odpadky a nepoužitelné vnitřnosti nebyly zneškodněny. Se zřetelem k tak značnému rozšíření této nákazy, která způsobuje velké národohospodářské škody, je třeba, aby chovatelé drůbeže:

1. hlásili neprodleně každé podezřelé onemocnění nebo uhynutí drůbeže MNV, po př. přímo úřednímu veterináři;
 2. nezabíjeli nemocnou drůbež ve dvorcích, tuto neprodávali anebo darovali jiným osobám;
 3. nepohazovali uhynulou drůbež a nepoužitelné vnitřnosti zabitě drůbeže, ale tyto ihned neškodně odstraňovali spálením nebo hlubokým zakopáním;
 4. vystříhali se koupě zabitě drůbeže dovezené z ciziny a v případech nezbytných musí být všechny odpadky z takové drůbeže zničeny spálením, převařením nebo hlubokým zakopáním;
 5. příkoupnou živou drůbež podrobili nejméně 14denní karanténě;
 6. v případech zjištění nákazy nebo jejího podezření aspoň ve 14denních lhůtách prováděli řádné čištění a desinfekci všech prostor, kde se drůbež zdržovala;
 7. postarali se, aby drůbež nepobíhala volně po obci;
 8. výdej vajec ze zamořených hospodářství se dál teprve po pečlivém mytí vajec v roztoku sody;
 9. nezkrmovali syrové skořápky z vajec drůbeží, nýbrž až po jejich sterilisaci, na př. na plotně.
- Dále je třeba, aby chovatelé dali veškerou svou zdravotnou drůbež postupně očkovatí vakcínou proti moru drůbeže, kterou vyrábí Státní veterinární ústav v Ivanovicích na Hané.

Dále upozorňujeme chovatele a provozovatele honitěb, že podle posledních zpráv je tato nákaza též rozšířena mezi bažanty.

Je proto třeba se postaratí, aby drůbež nepřišla na místa, kde se bažanti zdržují, příp. aby s uhynulými nebo nemocnými bažanty bylo zacházeno s náležitou opatrností. Zejména je nebezpečné brátí takové kusy do usedlostí, kde se chová drůbež.

Nález nemocných a uhynulých bažantů nutno hlásit MNV, po př. přímo úřednímu veterináři a majiteli honitby.

Národohospodářský význam chovu angorského králíka

Po válce, kdy upadá vždy celkový chov králíků, není tomu tak u angorského králíka. To proto, že je celoročním dodavatelem hodnotné vlny, což je výhodou proti ostatním plemenům. Ročně poskytne dospělý králík průměrný výtěžek 30—40 dkg. v propěstěných chovech i přes 45 dkg.

Ruské stanice vypěstovaly jedince, který poskytl i 57 dkg vlny. Záleží velmi mnoho na tom, z jakého chovu máme svá zvířata. Angorská vlna je hebká, měkká, s malým počtem pesíků (rovných, tvrdých chlupů v poměru 1:20). Hodí se velmi dobře na oblečky malých dětí, svetry, halenky, rukavice i ponožky. Velmi se osvědčilo přidávat angorskou vlnu (10krát teplejší než ostatní) do ostatních vláken k předění.

Namítá se, že chov angor vyžaduje příliš mnoho práce. Při řádném ustájení, kdy králík je chován v hygienické králíkárně s roštěm s podestýlkou či bez ní, řádnými jeslemi na píci, stačí každé 4 dny zvíře zvláštním

kartáčem pročistit (t. j. vždy 2 minuty), jednou králíka pročesat. Počítáme, že 18 hodin času stačí k úplnému ročnímu ošetření angora. Čím více angor máme, tím při větší práci získáváme času.

V chovu pomohou děti a staří lidé. První stříhání speciálními nůžkami se provede v 10. týdnu stáří. Doba vzrůstu vlny ke stříhu trvá as 3 měsíce. Proto dospělého angorského králíka stříháme koncem února, května, srpna a listopadu. Kilogram vlny platí sběrna 1200 Kčs, ale chovatel není nucen ji odvádět.

Angorský králík je milé zvíře, as 3,5 kg těžké, vyniká plodností a chutným masem. Obrázek představuje jedince propěstovaného na krásnou hlavu a oprarocnění slechů chovatelem p. R. Michelfeitlem z Prahy-Strašnic. Informujte se o chovu angor u nejbližšího králíkářského spolku, který vám nejlépe poradí.

Potřebujeme vlnu — potřebujeme devisy. K. Dobruský, Zatec 1692.

Naši pěstitelé a chovatelé

Dne 12. června t. r. konala se v Zátci ustavující schůze Okresního sdružení chovatelů hosp. zvířectva a pěstitelů zemědělských produktů, kterou svolal JSCZ. Všichni chovatelé a pěstitelé, kteří se osvědčili a vykárali vlastní iniciativu a lásku k těmto oborům, byli na tuto schůzi pozváni. A pro nás Volyňské je potěšitelné, že do všech komisí byli zvoleni naši krajané, kteří též na schůzi byli početně zastoupeni. Jsou to: br. Mojžiš z Blažimi a Jan Zich z Vyškova — komise chmelářská; Emili Vegrich z Blažimi, br. Štěpánek z Nehasíc, br. Tomáš z Liběšic — komise řepářská; br. Vít Liška z Čejkovic — komise obilniční. Do komise pro chov hovězího dobytka byl zvolen br. Štěpěk Mikuláš z Tuchořic, do komise pro chov koní br. Martinek z Klučku a br. Šimsa z Levonic. Do komise pro vepřový brav Stryja Ant. z Vysočan a Kazda z Radčevsi. V komisích pro pěstování ovoce je br. Škpt. Mesner z Levonic. Br. Libovický VI. z Tyršic a Václav Kadavý z Liběšic jsou v komisích pro chov drůbeže.

Do této chovatelské organizace budou poiaty všechny chovatelské spolky. Věřim, že i v jiných komisích jako králíkářská, holubářská a i. budou naši krajané četně zastoupeni.

Na schůzi správně poznamenali tajemník JSCZ, že nesmíme brát zřetel na to, byl-li někdo před únorem organizován v nějaké polit. straně, nýbrž na to, zda má čistý štít a schopnosti. Tím se dá možnost každému plně se uplatnit.

Rádi bychom věděli, jak je to v jiných okresech, kde jsou usídleni volvi. Češi. Napište nám!

Není-li něco podobného u vás — utvorte to. Zajímejte se o tuto práci.

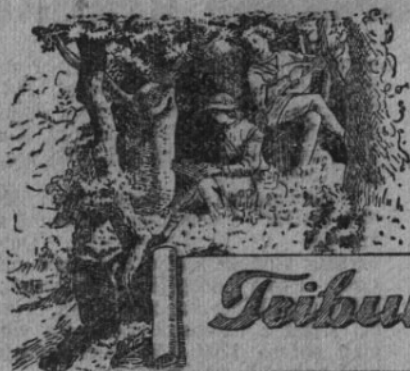
Nestujte stranou, zapojte se plně do této píodné práce, která musí nám všem přinést užitek. Jedině zapojením se do všech takových organizací budem moci zasáhnout do otázek našich zemědělských.

U nás na Zatecku, díky pochopení p. předsedy ONV Škpt. Zichy máme všude poměrně zastoupení. A věřim, že naši funkcionáři nezklamou. Svůj postoj jsme dokázali již několikrát a dokážeme jej i v budování. Dáme tím pádnou odpověď těm, kdož pro-rokovali, že se neuplatníme!

Utvořením této organizace bylo splněno dávné přání všech zemědělců. Zvláště pak postará-li se JSCZ o kvalifikované instruktory v jednotlivých oborech, bude to velký kus kupředu! Jiří Klásek.

Urychlete sklizeň raných bramborů!

Ministryně výzvy a ministr zemědělství vydali společnou výzvu k zemědělcům o urychlení sklizně raných bramborů. Jest zapotřebí — praví se v této výzvě — aby pěstitelé raných a poloraných brambor sklídili a dodali v nejbližších dnech potřebné množství, abychom mohli dostátí smluvním závazkům vůči zahraničním odběratelům. Případný nedostatek pracovních sil hlaste okresním národním výborům, které podají úhrnné zprávy za své okresy Svazu pro brambory a škrob v Praze. Potřebné pracovní síly budou odeslány do oblastí, které nejvíce potřebují pomoci. Ministryně výzvy a ministr zemědělství jsou přesvědčeni, že pěstitelé raných a poloraných brambor projeví plně porozumění pro tuto naléhavou potřebu a dodají v nejbližších dnech nejvyšší možné množství brambor do svých družstev. kb



Tribuna mladých

Requiem za Malin

V dál plynou zašlé dny a časy a stále nové a nové dny zas přicházejí. Některé v té dálce mizí, jiné zas zůstávají navždy zapsány v dějinách lidstva.

Proč pláčeš, matko? Ze odešel Ti syn? Ze odešel Ti muž, pláčeš ženo? Ze otce už nemáte, říkáte dívky? Matko — země, proč jsi tak smutná?

Jak nemám plakat a nebyť smutná, když tak divně ráno se probouzí. Hled, jak červánky dnes hoří, hle, jak se krví nevinných zbarvuji! Ó Bože, shlédni na mne!

A pak už více nezářily. Hustý dým, jenž se mšlil s hrozným svitem plamenů, pokryl nebe. Vše, co kdysi bylo klidné, naráz se rozbouřilo. Smrtečné výstřely se mísily s výkřiky žen a dětí — a pak zas všechno zmlklo, všechno uhaslo, jen děsivé ticho, jaké vládne jen v království smrti dokazovalo, že „dokonáno jest.“

Tam, kde kdysi kvetla radost, byly suché ratolesti, kde kdysi byl život, bylo mrtvo.

A zatím ten plamen, jenž sžehl to kvítí radosti, jenž usmrcoval lidi, letěl dál. Avšak nebyl to již plamen, který by mohl činit taková zvěrstva, nýbrž plamen pomsty, jenž rostl z malých jisker a valil se neústupně přes Karpaty, stále v šlepičích tčch, jež jej zažehli tak krvavým způsobem a chrtil svůj oheň pomsty na tyto bestie. Když vykonal svůj úkol, rozštěpil se zase v malé jiskry, jež budou stále pláti a přikazovat budoucím pokolením, aby nezapoměli.

A tak smutný tam dnes Malin stojí sám, opuštěn, ni lístek se nepohne, a ptáče nezazpívá, jen k společnému hrobu putují poutníci, aby zde, u velkého kříže se společnou mohylou, se tiše pomodlili za naše mučedníky. A zase dítko malé se ptá: A proč, maticko, nepřijde tatíček mne pohladit? Proč neužijím, pravíš, matku? A v odpověď jim říká velký kříž: To, dítě, neudělaly lidské ruce a to odsoudí dějiny. A zas nic se nepohne. Všude je děsivé ticho, jen tichý větřík, jenž se prohání kolem tam na České Volyni,

Svaz Čechů z Volyně připravuje v rámci říjnových oslav Soutěž lidového umění volyňských Čechů. Soutěžít se bude: ve zpěvu, recitaci, tanci a ve hře na hudebních nástrojích. Podmínky soutěže budou postupně uveřejňovány ve Věrné stráži. Soutěž bude jedinou tohoto druhu v ČSR, poněvadž mimo češtiny se bude soutěžít v jazyku ruském, polském a ukrajinském.

připravil o to, co je chloubou každého okresu a každého města — střední školu!

Podbořanské gymnásium potřebuje už jen několik málo žáků k svému plnému stavu. Voláme proto k volyňským rodičům, aby pochopili situaci a pomohli tím, že přihlásí své děti, udrželi gymnásium. My se zase vynasnažíme, aby se jejich děti cítily dobře. Bude-li třeba, postaráme se i o slušné ubytování žactva a o jeho stravování. Máme k tomu příslibenou pomoc i odbočky Svazu Čechů z Volyně v Podbořanech.

Přihlaste se ihned, čekáme na Vás a děkujeme.

Za:

Sdružení rodičů a přátel stát. reálného gymnasia v Podbořanech

J. Foitík, jednatel

Z reálného gymnasia v Podbořanech

Referent ústavu prohlásil 2. července na zemské školní radě zástupci ředitelství, že reálné gymnásium zůstane ve školním roce 1948/49 zachováno. Poněvadž byly na Podbořansku šířeny zprávy, že ústav bude uzavřen, nedošly ve stanovené lhůtě přihlášky z měšťanských škol o přijetí do zdejšího reálného gymnasia. Dodatečně se již zatím přihlásilo sedm žáků ze IV. třídy měšť. škol a jednorozhodného učebního kursu. Další přihlášky žáků schopných ke studiu se ještě přijímají. Musí obsahovat: 1. prohlášení otce, že si přeje, aby žák studoval na reálném gymnasiu, 2. místo-přísežné prohlášení (vzor ve Věstníku min. školství a osvěty, roč. 1947, strana 200), 3. frekvenční vysvědčení. Přijímací zkoušky z počtů a češtiny se budou konat koncem srpna. Dalším bude přihlášeným žákům včas písemně oznámeno. Při podbořanském reálném gymnasiu budou v září 1948 otevřeny třídy IV. V. a VI. Žákům, kteří si zvolí studijní větev s latinou, bude povolen odklad zkoušek z latiny do června 1949. Ústav přijímá i žáky přestupující z jiných středních škol. O ubytování přespolních žáků a výhody při stravování slíbilo pečovat rodičovské sdružení. Informace u MUDra Elyjiwa, Podbořany, telefon 232.



na malém hřbitůvku v Malině, kde spí svůj věčný sen naši mučedníci, nese z dále tlumený zvuk vzpomínek, jež znějí jako requiem za Český Malin.

Václ. Zidlický.

Volyňským Čechům na Podbořanskul

Jak vysvítá z výše uvedené zprávy státního reálného gymnasia v Podbořanech, potřebuje toto gymnásium nutně doplnit počet žactva, aby bylo uhájeno a schopno plnit své poslání.

Víme, že je v okrese celá řada schopných a nadaných volyňských dětí, které by rády studovaly. Voláme proto k volyňským rodičům, aby ihned tyto děti přihlásili ke studiu na našem podbořanském reálném gymnasiu. Splní tak nejen velké přání svých dětí, ale pomohou nám překlenouti nebezpečnou přechodnou dobu, kdy by gymnásium mohlo být zavřeno právě pro nedostatek žactva, ač by to byla velmi těžká rána nejen pro mládež, která zde dnes studuje, ale hlavně pro celý okres. Bude-li toto gymnásium nyní zavřeno pro nedostatek žactva, je více než pravděpodobné, že nikdy více nebude znovu otevřeno. Tím by se okres

Státní reálné gymnásium v Podbořanech otevírá ve školním roce 1948-49 IV., V. a VI. třídu. Ústav není dosud úplný a aby mohl plnit své poslání v městě i okolí, je třeba zvýšit počet žactva. Na podbořanské reálné gymnásium je možno přestoupit z kterékoli střední školy; přihlášky zašlete pokud možno brzy. Žáci z měšťanské školy, kteří by chtěli v Podbořanech studovat, musí se co nejdříve přihlásit. Vykonali by přijímací zkoušku z češtiny a počtů po prázdninách. — V uplynulém školním roce bylo na reálném gymnasiu v Podbořanech 25 studujících z rodin volyňských Čechů. I Vaše děti by byly na našem ústavě jako mezi svými. S dotazy se obraťte na litelství v Hlubavské ulici č. 314 nebo na jednatele Sdružení rodičů a přátel žactva ústavu pana Foitíka, knihkupce v Podbořanech.



Vy, živi, vpřed!

Vám, padlí, čest!

Vám, padlí bez hrobů!

Vám naše srdce hrobem jest!

Vám, padlí, díky!

Hranice nové země naší

jdou po hranicích krve Vaší —

Vám, padlí, čest a díky!

Vy, padlí naši, vedte nás!

Sobectví prosti, lži a malosti!

I v štěstí chceme slyšet tichý hlas,

hlas vedoucí nás k nové radosti!

Hlas vedoucí nás z noci do míru!

Hrob srdcí našich kolébek je kryt!

Jít věčně dál! A zabít nevíru!

Vy, živi, vpřed! A držet padlých štít!



Josef Kopriva, nar. 10. 5. 1908 v České Straklově na Volyni, okr. Dubno, zemřel po těžkém zranění v bojích za osvobození vlasti u Dukly. Pohřben jest v Přemyslu. Vzpomínáme a nikdy nezapomeneme! Prosíme ty, kdož jste jej znali, vzpomeňte s námi! Budiž Ti země česká lehkou a věčný spánek v ní sladký. — Manželka s dcerou.



V krutém boji dne 23. října 1944 padl u Dukly náš milovaný **Jeník Kadlečka**, nar. 1917 v Mirohošti na Volyni.

Jeníčku milý! Nikdy na Tebe nezapomeneme, nikdy nezapomenem Tvoji touhu po odvetě nepříteli, po návratu do své vlasti. Avšak krutý osud nedovolil, aby seš radoval z vybojované svobody spolu s námi. Spi svůj sladký sen v dukelské zemi, a my na Tebe budeme vždy s láskou vzpomínat.

Manželka, sestry a rodiče.



František Capek, nar. 15. ledna 1912 v Luthardě na Volyni, padl v těžkých bojích na Slovensku dne 26. března 1945 u obce Mšany. Opustil nás tak nejenom dobrý vlastenec, poutivý Čech, ale také velký pracovník Svazu české mládeže, jehož byl také dlouhý čas předsedou v naší obci. Budiž čest Tvé památce! Tvému odkazu věrní zůstaneme!

Vzpomínají a nikdy nezapomenou
bratři a sestra.



Josef Hlaváček, nar. 20. 9. 1923 v Ozeránech na Volyni, padl v bojích za vlast dne 12. 9. 1944 u Dukly. Prosíme všechny, kdož jste znali jeho dobré srdce, vzpomeňte s námi! Budiž Ti země lehká až na věky! Byl jsi dobrým vlastencem a slibujeme Ti, že jako Tys nezradil, ani my nezradíme! Vzpomínají a nikdy nezapomenou rodiče, bratři a sestra.



Statečný bojovník svob. Viktor Švihlík, nar. 12. 5. 1906 v Novinách na Volyni, padl v těžkém boji dne 8. 3. 1943 u Sokolova.

Stál jsi věrně a to Ti nikdy nezapomeneme!

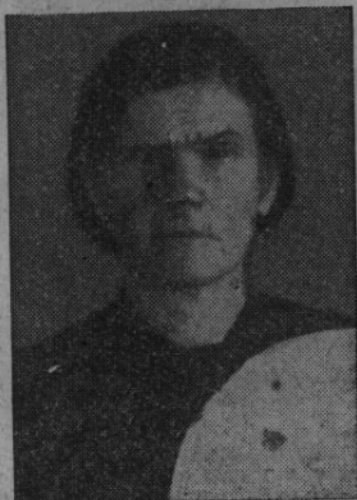
Spí sladce v daleké ruské zemi a budiž Ti ta země lehkou!

Odešel jsi, ale duch Tvůj bude žít! Prosíme ty, kdož jste znali, aby mu věnovali s námi tichou vzpomínku.

Manželka a děti.



Hledáme



Emilie Augustová (na obrázku nahoře), Zatec, nám. dr. E. Beneše 155, hledá svou dceru Annu (na obrázku dole), která se provdala za Poláka Juzika Vitkovského. Po jeho smrti se provdala za jakéhosi Donhöffnera. Jmenovaná se narodila v Bielo-hrudce, okr. Verba. Posledně bydlela v Dubně, odkud ji Němci vzali na nucené práce, pravděpodobně někam do okolí francouzských hranic.



Alžběta Jankovcová roz. Svobodová z Kupičova na Volyni, nyní Libědice 85 u Kadaně, pp. Pětipsy, hledá rodinu svého bratra Františka Svobody z Kupičova na Volyni, který odejel do Argentiny, kde se také usídlil a odkudž podal poslední zprávu.

Hlaváčová Anastazie, Karlovy Vary, Rybáře, ul. Hlávková 12, IV. p., hledá **Vilhelminu Vrbatovou** roz. Sukovou z Českého Soko, nar. 1882 v Pazderníku. Reemigrovala z Ukrajiny z Plechové, okr. Čerňachov, obl. Žitomír; **Antonii Vrbatovou**, nar. r. 1912 v Ivaničích, z domova Průšovou, reemigrovala rovněž z Plechové, a **Annu Březovskou** roz. Vrbatovou, která se narodila 1905 v Plechové a reemigrovala ze Žitomíru.

Halounek Otto, Moravská Třebová, třída dr. E. Beneše 3, hledá svou matku **Marii Halounkovou** a své sestry, které přijely z Volyně z obce Antonovky.

Budujeme sociální fond

Ze svatby p. Mikuláše Rigla se sl. Růženu Kopeckou, konané dne 4. 7. 1948 v Dubčanech, nám byla zaslána sbírka, konaná na podnět Václava Rigla, která vynesla 1150 Kčs a byla určena na soc. fond SČZV. Dárcům srdečně děkujeme a novomanželům přejeme hodně manželského štěstí.

Na svatbě p. Pilného Josefa se sl. Líbuši Bruntovou, konané dne 16. 5. 1948 v Drouškovicih, bylo vybráno na podnět p. Alex. Mihala 2470 Kčs na soc. fond. Vřelé díky dárcům a hodně štěstí novomanželům.

Václav Krejčí, Lhota 4, zaslal nám částku 2400 Kčs jako sbírku, určenou pro vdovy a sirotky po padlých volyňských Čechích.

Na svatbě sl. Anastazie Nechanické s p. Václavem Brdičkou ve Veleticích vybral pan Josef Nedvěd, předseda MNV ve Veleticích, od svatebčanů 300 Kčs na sociální fond a 300 Kčs na výstavbu Lidic.

Ze svatby Vlad. Vadluby se sl. Věrou Pospíšilovou v Hor. Litíně bylo nám zasláno 1300 Kčs, které byly vybrány na podnět p. Rost. Zahradníčka a určeny pro podporu volyňských vdov a sirotek. Za dar upřímně děkujeme a novomanželům přejeme to nejlepší!

Na svatbě sl. Boženy Jirkovské a p. Václava Šluka v Mradicích bylo vybráno na podnět Václava Jirkovského 1600 Kčs na sociální fond SČZV. Z toho 500 Kčs věnoval ženich. Všem milým dárcům vřelě děkujeme a mnoho štěstí přejeme novomanželům.

Na tiché a rodinné svatbě sl. Emilie Syrovátkové a p. Josefa Žáka, konané dne 11. července 1948 v Růžové Vsi,

okres Děčín, bylo vybráno na podnět p. Josefa Máika z Radzini na pomoc vdovám a sirotkům po padlých vojinech 2.200 Kčs, což jest důkazem dobrého a vřelého srdce shromážděných hostů. Všem milým dárcům děkujeme co nejvřeleji a novomanželům přejeme hodně a hodně tichého manželského štěstí.
Z. V.

Obdrželi jsme částku 2200 Kčs na sociální fond, které byly vybrány na podnět Josefa Kopeckého a Marie Valešové na svatbě Mařenky Rehoučkové s Josefem Egertem, konané dne 26. V. 1948, za účasti p. npr. Bucka, styčního důstojníka v Opavě, jenž přednesl při obědě krásnou báseň, kterou sám složil, p. ing. Dostála, předs. osidl. kom. v Opavě, a p. ing. Hrabaského, předs. osidl. kom. v Novém Jičíně, kterým také pořadatelé za vše vřelě děkují. — Také my všem dárcům vyslovujeme nejvřelejší díky a novomanželům přejeme hodně manželského štěstí.

Ze svatby br. Antonína Dandy se sl. Marii Stajnerovou zaslali novomanželé dar 1000 Kčs na soc. fond ve prospěch vdov, sirotek a pozůstalých po padlých. Děkujeme jim co nejsrdečněji a přejeme v manželství to nejlepší.

Na svatbě slečny Slavěnky Kremzerové a Miloslava Gola, konané dne 16. V. 1948 ve Velkých Albrechticích, okresu Bíloveckého ve Slezsku, bylo vybráno na podnět otce ženichova Jana Gola a Josefa Lamače z Vel. Albrechtic na pomoc vdovám a sirotkům po padlých vojinech 1500 Kčs. Vřelé díky všem dárcům a hodně štěstí na společné cestě novomanželům.

Na sociální fond dostali jsme sbírku 550 Kčs, kterou nám zaslal bratr Vladimír Schovánek, Hor. Libina 233. Co nejvřeleji děkujeme.

Na svatbě Vladimíra Zedníka se sl. Mařenkou Putřílkovou bylo vybráno na podnět p. Josefa Kaufmana 1705 Kčs na Malínský fond. — Dárcům vřelé díky a novomanželům hodně manželského štěstí.

V Sudicích, okr. Opava, bylo vybráno na křtinách u br. Václava Šarší 1860 Kčs ve prospěch soc. fondu. Br. Vlad. Klaban jako kmotr věnoval 1000 Kčs. Sbírkou uspořádal bratr V. Šarša a J. Němec. — Všem milým dárcům z dalekého pohraničního Slezska patří náš neupřímnější dík.

Oznámení. Místní skupina Družiny válečných poškozených v Jesenicích u Podbořan oznamuje, že bývalý její předseda František Hubený není oprávněn za skupinu jednat. Ve věcech vál. poškozených obraťte se na nově zvoleného předsedu p. Novotného, trafikanta v Jesenicích, nebo na jednatele Ibrmajera.